

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

20
ДИНАРА
1952



Година XXIV. Број 625
Субота, 21. децембар 1963.

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

ФЛАШ ГОРДОН

ОДВУКИ КУ ЈЕ ДАЛЕКО...
ТАКО ДА НЕБЕТЕ НИ ПУТИ
КАД БУДЕ ЕКСПЛОДИРА-
ЛА...



ОДВАЈАМ СЕ ОД БОМБЕ!
НЕКА БЛЕХ МУЗИКА БУДЕ
СПРЕМНА... ВРАЋАМ
СЕ ЗА...

ЗИНО!
БАШ СЕ
ОДВАЈАО ОД
ОД БОМБЕ...
КАД ЈЕ
ОНА ЕКС-
ПЛОДИ-
РАЛА!

ДА ЈЕ ТО
УЧИНИО САМО
НЕКОЛИК
СЕКУНДИ
РАНИЈЕ...

ВРАТИО БИ
НАМ СЕ КАО
ПРАВИ
ХЕРОЈ!

ОН И ЈЕСТЕ ХЕРОЈ, МАЛИ-
ША! ОН ЈЕ САМО ПОКУШАВАО
ДА ИЗИГРАВА МАНГУПА...
А У СУШТИНИ ЈЕ БИО
ЈУНАК!

ЗИНО ЈЕ УМРО
ЗА ДОБРО СВИХ
НАС! СЕЋАЊЕМО СЕ
ЊЕГОВОГ ЈУНАШТВА
И ЗАБОРАВИЊЕМО
НАШЕ НЕПОВЕРЕЊЕ
ПРЕМА БИЏИМА
С ПОВРШИНЕ!

СПАСАО
ЈЕ ЧИТАВУ
ПЛАНЕТУ
МОНГО!

СНАБДЕЛИ СМО
ЈЕДНУ ПОДМОР-
НИЦУ - ЛЕТИЛИЦУ
КИСЕОНИКОМ
ДА ВАС ОДНЕСЕ
НА ПОВРШИНУ!

ДИВНО!

... АЛИ КАКО?
МИ САД МОЖЕМО
ДА ДИШЕМО
САМО ВОДУ!

НАШИ ХИРУРЗИ
УЧИНИХЕ ВАША
ПЛУКА ОПЕТ
НОРМАЛ-
НИМ!

УРА!
ОПЕТ
ЋЕМО
ДИСА-
ТИ
ВАЗ-
ДУХ!

НЕ БРИНИ
СЕ, ТРИНА!
ТО ЈЕ
ЛАКА ОПЕ-
РАЦИЈА!

У
ТОМЕ
ЈЕ БАШ
НЕВО-
ЈА ОЧЕ.

ЈА... НИКАД
ТЕ НЕБУ ЗА-
БОРАВИТИ
РЕЈЕ...

ОХ...
ТРИНА...
ЈА...
ЗБОГОМ,
ТРИНА!

ЗАДРЖАВАШ
НАС, МОМ-
ЧЕ!

У ОВОМ БРОЈУ: Невоље
старио Београда. О имени-
ма вејрова. Најезда сло-
нова. У мрежи Инџерџола.
„Људи — змије“. Сензација
око римских ексера. Ново-
сти из шехнике. Анејдоше.
Веселе уочи Нове године.

КРОЗ ВЕКОВЕ

КОЛУМБИЈАНА

Мада постоје и дру-
ге хипотезе, за сада
се још сматра да је
Америку открио Крис-
тофор Колумбо 1492.
године. Отада међу ве-
селним Беновљанима по-
стоји обичај да сваке го-
дине прославе дан рође-
ња свог великог земља-
ка. Тај дан претворно се
у велики национални пра-
зник — Колумбијану.
На ово слање не дола-
зе више само гости из
суседних насеља и гра-
дова, већ и из других
земаља и са других кон-
тинената. Беновљани за
гај дан припремају ог-
ромну традиционалну
рођенданску торту и у-
крашавају је свећницама.
Тако је то било из годи-
не у годину, из века у
век.
Али, ове године уместо
рођенданске торте



Беновљани су на обали
подигли павиљоне од
бетона и пластичних ма-
са и у њима су приреди-
ли изложбу најновијих
навигационих инструмен-
тата: јакних бродских
мотора, електронских
машина, материјала за
бродоградњу, лучке опре-
ме, брзих моторних
чамаца и модела бродо-
ва — једном речи из-
ложбу свега онога што
је великом слављенику
недостајало на његовим
морским путовањима.
И тако су се на 512.
Колумбов рођендан, по-
ред многобројних тури-
ста, у Бенови стекле и
заставе двадесет нацио-
налних флота. У наро-
читом павиљону за кон-
ференцију, представни-
ци највећих поморских
држава поднели су из-
вештаје о последњим
успесима и новинама у
бродоградњи и море-
пловству, о организаци-
ји рада на бродовима-
као и о годишњим од-
морима и начинима на
које посада може нај-
лесње, и по здравље
најкорисније, да прове-
де своје слободно вре-
ме.
Шта би на ово каза-
ли Колумбови морнари?

Ripley's Веровали или не!



КРАЈИЦУ ЈЕРМЕНИЈЕ ЕРАТРО

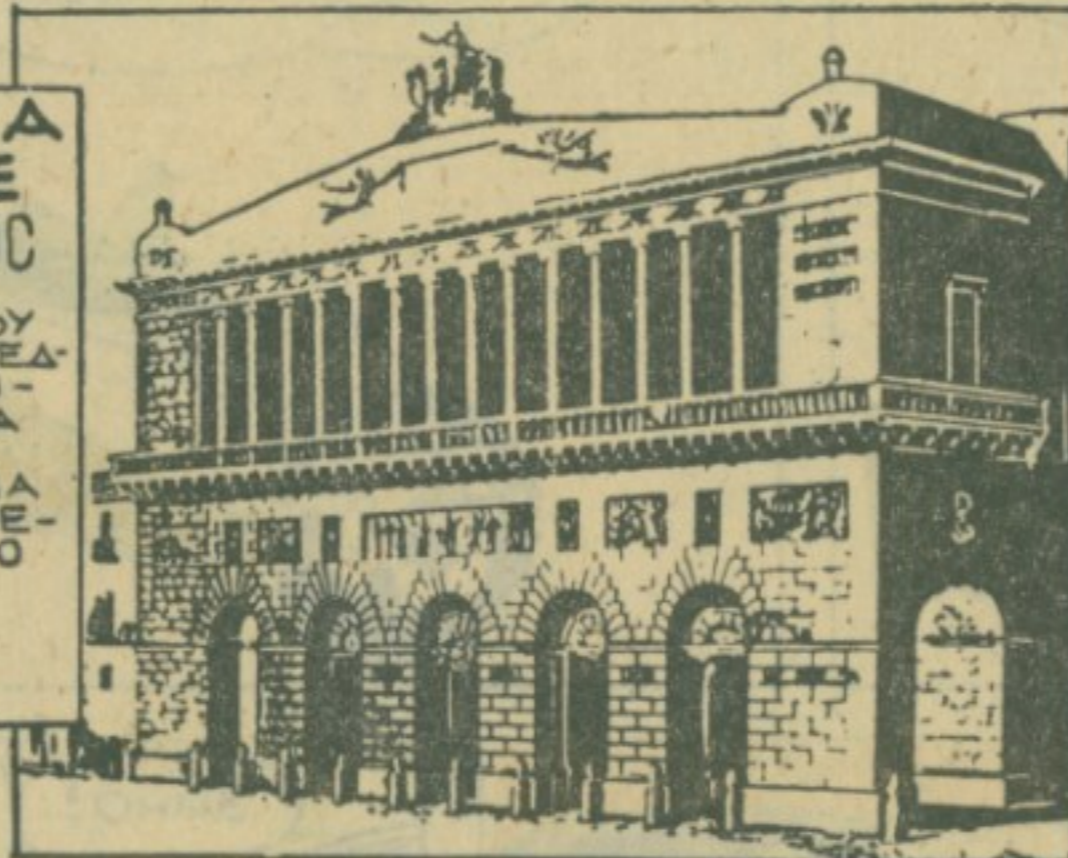
КОЈА ЈЕ ОБИЈАЛА
ДА КАО ОСТАЛЕ ЖЕНЕ ИЗ
ПРВОГ БЕКА ПРЕ НАШЕ ЕРЕ
НОСИ БЕО. МОРАЛИ СУ ДА
БОДЕ КАДА БИ СЕ ПОЈАВИЛА
ПРЕД ОБЕТОМ - ЗБОГ ТО-
ГА ШТО ЈЕ НОСИЛА
ЗЛАТАН ШЛЕМ
ЧИЗИ ЈОД ЈЕ ВИЗИР ПОКРИ-
ВАО ЛИЦЕ.



ЦИМ МКАДУЕЛ
РАЗНОСАЧ ПОШТЕ НА ПОЛУОСТРОВУ КЕП
БОРКУ (АУСТРАЛИЈА) КОЈИ ЈЕ ВОДИО 14 НА-
ТОВАРЕНИХ КОЛОВА НА ДЕОНИЦИ ДУГОЈ 300
КИЛОМЕТАРА. 16 ГОДИНА ПРОВЕО ЈЕ У
СЕДЛУ СА САМО 2 ДАНА ОДМОРА МЕСЕЧ-
НО! УМРО ЈЕ У СЕДЛУ!

ЗГРАДА ОПЕРЕ САН КАРЛОС

У НАПУЉУ
(ИТАЛИЈА) ЈЕД-
НА ОД НАЈ-
ЛЕПШИХ НА
СВЕТУ -
ОДГРАЂЕНА
ЈЕ ЗА 8 МЕ-
СЕЦИ И 20
ДАНА
(1737)



© King Features Syndicate, Inc., 1963. World rights reserved.



ДРВЕЋЕ КОЈЕ РАСТЕ КОСО

ЦИНОВСКО БАОБАВ
ДРВЕЋЕ НА ОСТРВУ МАГДАЛЕН,
У АРХИПЕЛАГУ
КАП ВЕРДЕ, УВЕК ПРУЖА СТАБЛА И
ГРАНЕ ПАРАЛЕЛНО СА ЗЕМЉОМ

НАЈСУДНИЈИ МИЏО- КАЗИ НА СВЕТУ!

ЈЕДАН ПУТ У ТУРКЕСТАНУ
ОБЕЛЕЖЕН ЈЕ НА СВАКИХ 5,3 КИ-
ЛОМЕТАРА КАМЕНИМ ОРМАРИМА
ДУГАКИМ 12 И ВИСОКИМ 6 МЕТАРА. НИХ
ЈЕ ПОДИГАО ВЛАДАР ЈАКОС
БЕК КАО ВЕРНЕ КОПИ-
ЈЕ ОРМАРА ИЗ ЊЕ-
ГОВОГ ХАРЕМА.

ЖАБЕ - ЉУБИМЦЕ



ИТАЛИЈАНСКОГ
ПРИРОДЊАКА ЛА-
ЗАРА СПАЛАНЦА-
НИЈА (1728-1799) УВЕК
СУ НОСИЛЕ ПАН-
ТАЛОНИЦЕ СА НА-
РАМЕНИЦАМА



ТАЛЕНТОВАНО ДЕТЕ

Чоди Лин Кол из Ватерлоа у савезној др-
жави Ајови, има свега шеснаест месеци а ни-
је само мајстор на клавиру него је и неве-
роватна глумица која одушевљава публику.



НОВ »ШЛАГЕР«

Америчка индустрија децјих играчака стал
но измишља и прави понешто ново. Најно-
вији »шлагер« је кенгур који уме да се бок-
сује. Дечаци су одушевљени и радо се с њим
боре.

О ИМЕНИМА ВЕТРОВА

Често прочитате у некој
књизи или новинама на
зив неког ветра. Да ли
сте се икада запитали шта зна-
че њихова имена на нашем је-
зику? Зашто се они управо
тако зову?

Пасати су стални ветрови ко-
ји дувају из суптропских пре-
дела према екватору на север-
ној полулопти у правцу северо-
истока — југозапада. Назив
им потиче од шпанске речи
passar — отићи, проћи. У до-



ба једрењака шпански помор-
ци су користили ове ветрове
када су пловили за Америку
и они су их назвали пасати.

Монсуни су сезонски ветро-
ви, најтипичнији у земљама
око Индијског океана. Име им
потиче од арапске речи »ма-
усим«, која значи »годишње
доба«. Наиме, монсуни дувају
лети са мора на копно и
доносе обиље падавина, а
зими, када настаје суво годи-
шње доба — са копна на мо-
ре.

Тајфун је назив разорних
ветрова у Кини и Јапану. У
преводу са кинеског значи
»велики ветар«, мада неки у-
казују и на друго његово значе-
ње: »таи — фунг«, што зна-
чи ветар (који дува) од Тај-
вана.

Мистрал је хладан северни

ветар који дува долином Ро-
не и осећа се у целом Лион-
ском и већем делу Ђеновског
залива — у свако доба године
а најчешће и најјаче зими. То
је у ствари француски назив
од латинског magistralis —
главни. Међу ветровима у јуж-
ној Француској он је заиста
»главни«. Може се по снази
упоредити са нашом буром
јер је и он у стању да превр-
не железничке вагоне.

Фен је назив сувог и топлог
ветра који дува на северним
падинама Алпа. У пролеће иза-
зива нагло отапање снега и
поплаве у речним долинама.
Назив му потиче од латинског
favonius — топли ветар! У на-
шим крајевима називају га
»бели ветар« и »суви град« јер
понекад спржи усеве тако да
они изгледају као после па-
дања јачег града.

Широко је италијански на-
зив топлих ветрова у јужној
Европи, прихваћен и код нас.
Потиче од арапске речи
»шарк« која значи исток. На-
име, он дува из југоисточног
правца, а полази из Сахаре.

Самум је назив вртложног
ветра који ствара пешчане бу-
ре у Сахари. У преводу са а-
рапског значи »отровни«. У-
грожава све живо несносном
топлотом и облацима песка и
прашине. Самум је затрпао
много каравана, а 500. године
пре наше ере и персијску ар-
мију од 50 хиљада људи. То
је најстарији историјски по-
датак о катастрофалном деј-
ству самума.

Хамсин је топли и суви ве-
тар у Египту и Арабији: дува
са југа и југоистока ка Средо
земном мору у свако доба го-
дине. Његов назив на арап-
ском значи »педесет« јер у то-
ку пролећа дува отприлике
око 50 дана.

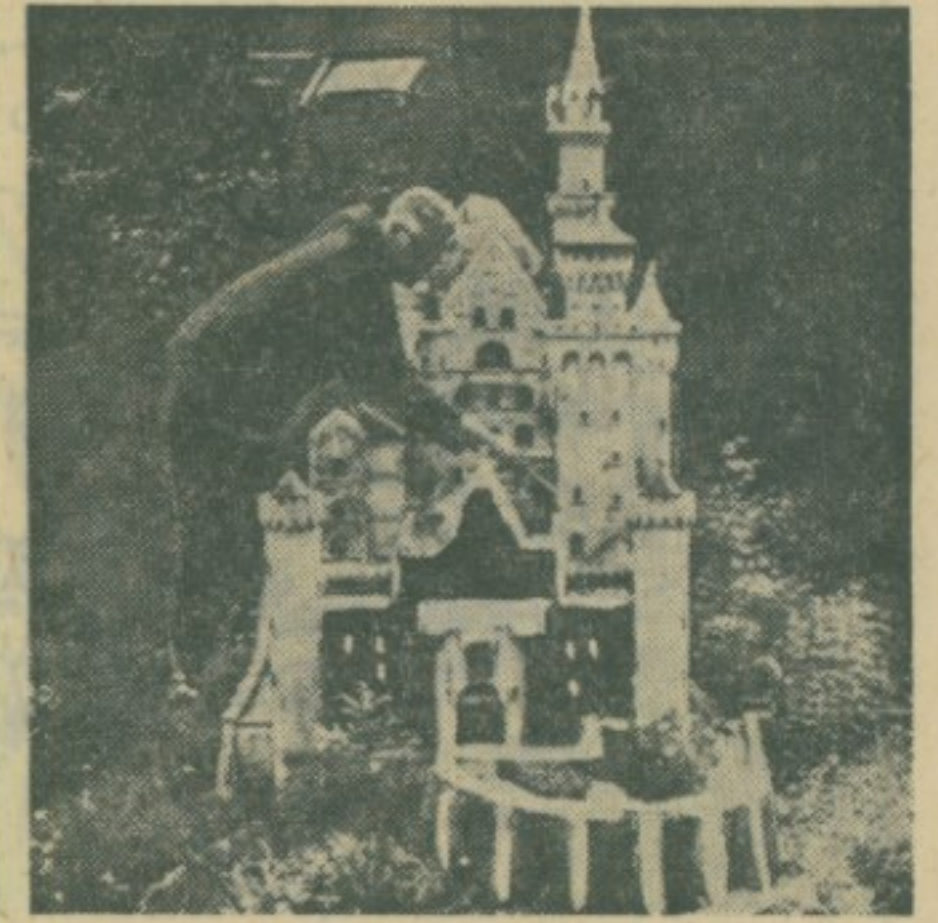
Бура или бора је јак и хла-
дан ветар источног приморја
Јадранског мора и црномор-

ске кавкаске обале. Повреме-
ни удари буре достижу и до
140 км на час. Она преврће
железничке вагоне и подиже
мање комаде стена. Отежава
пловидбу поред обале или је
сасвим онемогућује. Најјача је
зими, нарочито испод дубо-
ко усечених планинских пре-
воја. Стари Грци су буром (бо-
ром) називали северни ветар.
Представљали су га на слика-
ма као крилатог и суровог
старца.



Торнадо је врло снажан врт-
ложни ветар који дува на ма-
лом простору. За собом остав-
ља изваљена стабла, подомље-
не телеграфске и телефонске
стубове, порушене зграде. По-
некад дигне увис и човека и
баци га десетине метара да-
ље. Угрожава источне делове
САД а нарочито долину сред-
њег тока Мисисипија. Најчеш-
ћи је у пролећним и летњим
месецима. Назив му потиче од
шпанске речи tornar — окре-
тати.

Гармсил је топли и суви ве-
тар у Авганистану и јужним
деловима средње Азије. На
биљни свет делује као и ве-
тар фен. Назив му потиче од
две речи: персијске »гари« —
топао и арапске »сил« — по-
ток, ток.



ВЕРАН ОРИГИНАЛ

Електричар Фирц Хегеман из Гелзенкир-
хена стекао је замак у свом властитом врту:
за округло 2.000 слободних часова начинио
је »дворец снова« — потпуно веран једном
старом замку у Баварској.



ГРАМОФОН ОД ЦВЕЋА

Цвећари из Ландауа у Пфалцу у Запад-
ној Немачкој употребили су 500.000 шар-
них далија да би начинили овај циновски ста-
рински грамофон. Становници Пфалца су у
свечаној поворци иза овог грамофона про-
славили 40-годишњицу радија у Немачкој.

МИКРОФОН У ВИОЛИНИ

У Француској су онедавно почели да производе микрофоне који се могу поставити унутрашњост музичких инструмената. То се чини да би се за време концерта могли на плоче снимати звуци чисти од свих шумава из сале. Међу минијатурним микрофонима има модела намењених виолинама, хармоникама и другим инструментима.



ОРКЕСТАР БЕЗ ИНСТРУМЕНАТА

Чланови оркестра су се окупили, али инструменти још нису донети а концерт треба већ да почне. У очекивању инструмената свирачи су по навизи заузели своје уобичајене позе које ће вам помоћи да одредите коме који инструмент припада. Уз сваку цифру која означава свирача треба додати слово које се налази уз инструмент.

Тачан одговор: 1-Г (виолончело); 2-Ц (кларинет); 3-Е (виолина); 4-Б (мандолина); 5-Ф (флаута); 6-Д рог (хорна); 7-А (харфа).

ЛУКАВА АЈКУЛА

ЗНАК ЛОШЕ НЕГЕ...

Највише школске власти у Вашингтону одлучиле су да један четрнаестогодишњи ученик долази у школу потпуно и глатко избријан.

Директор Тартове гимназије приметио је да једном његовом ученику брада и бркови расту као у одраслих

Норвешки научници утврдили су да, код гренландске ајкуле очи светле као фењери. Тиме ајкула привлачи радозналице рибе и чим се оне приближе њеним чељустима она их — прогута.

СЕЙЗМОЛОШКА СТАНИЦА НА МОРСКОМ ДНУ

На дубини од 3.000 метара ускоро ће у Тихом океану бити постављена једна сеизмолошка станица.

Угледни амерички истраживач морских дубина доктор Морис Евинг са Колумбија универзитета објавио је недавно појединости овог пројекта. Испред калифорнијске обале, 185 километара југозападно од рта Арене, поред других инструмената који мере температуру и притисак воде, биће на морско дно постављен и један сеизмограф. То ће у ствари бити апарат типа сеизмографа какав је био пројектован и конструиран за амерички космички брод без посаде „Рејндер III“, намењен мерењима покретања тла на површини Месеца. Међутим, док ће апарат резултате мерења на Месецу бежично слати на Земљу, апарат постављен на морском дну биће једним каблом повезан са сеизмолошком станицом на копну.



ОРИЕНТАЛСКИ ТЕПИХ 4 X 5 МЕТАРА СА СПЕЦИЈАЛНОМ ПОСТАВОМ ЗА ГРЕЈАЊЕ

Тепих-грејач за спаваћу собу

Овај тепих са оријенталног шаром има специјалну шину тепиха, утолико се поставу чија је основа од азбестних а потка од металних жица. Кроз њих пролази струја врло пријатна за



младића и наредио му је да се редовно брије. Ученик је послушао наређење, али само делимично јер је на горњој усни оставио црне науснице. Поновном наређењу о бријању успротивила се ученикова мајка тврдећи да „само она и њено дете могу да доносе одлуку о томе како то њено дете треба да се шиша“.

Међутим, највише школске власти наредиле су ученику до обрије бркове са образложењем да је „рашћење длака на лицу код ученика знак лоше неге тела“.

ПИСАЋА МАШИНА КАО КЊИГА

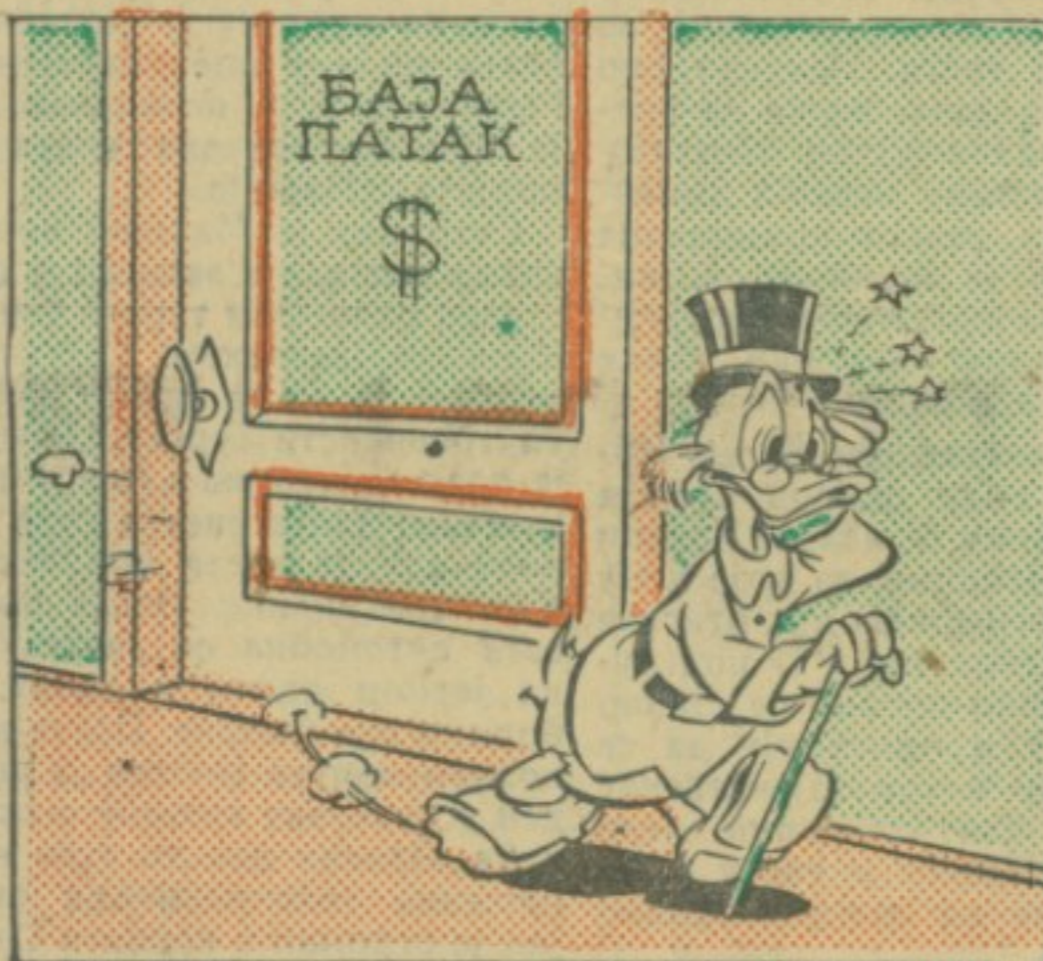
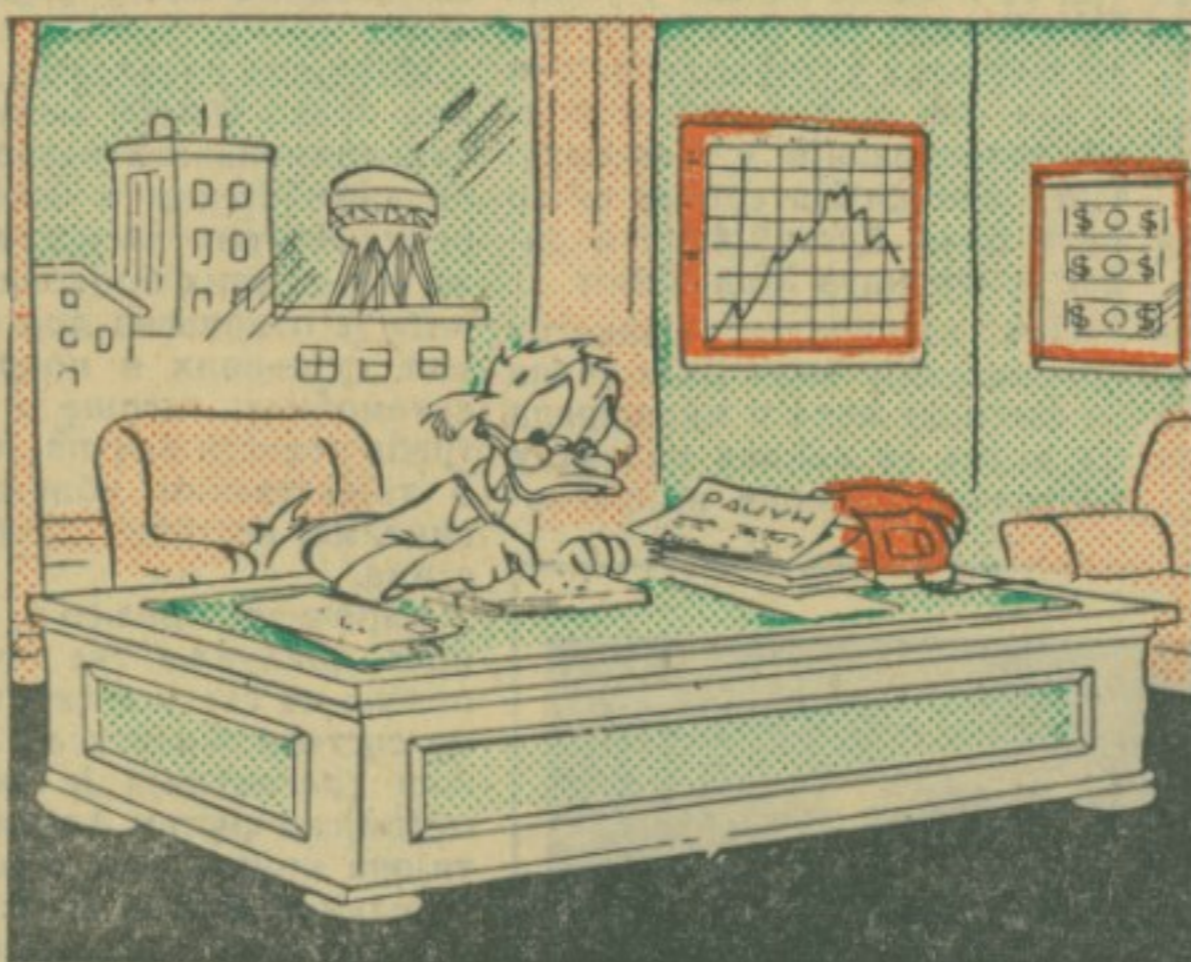
Швајцарац Марсел Фресер конструисао је машину за писање која се може носити у торби за акта, па чак и у већем џепу. Машина може да се расклапа и сложи тако да добије размере једне књиге од 500 страница. Најзанимљивије је то што у расклопљеном облику машина има стандардну величину.

И ТО ЈЕ СПОРТ

Аустралија, позната по добрим пливачима, тенисерима... и другим рекордерима добила је још један рекорд: 36 девојака са универзитета у Перту успело је да се угура у један „Пакар“ из 1948. го-



дине. Оне су саме себи приписале овај рекорд и чак изјавиле да је то светски рекорд у овом необичном „спорту“. Први су са овим почели деца из Глазгова: њих 34 се нагурало у један ауто сличног типа. Када су се девојке „упаковале“ у кола и када је дошло време да се рекорд контролише и „озваничи“ — констатовано је да се неколико девојака оневестило. Због свега овога, упркос „славе“ коју би рекорд ове врсте донео земљи, аустралијска влада је забранила ова такмичења.



У МРЕЖИ ИНТЕРПОЛА



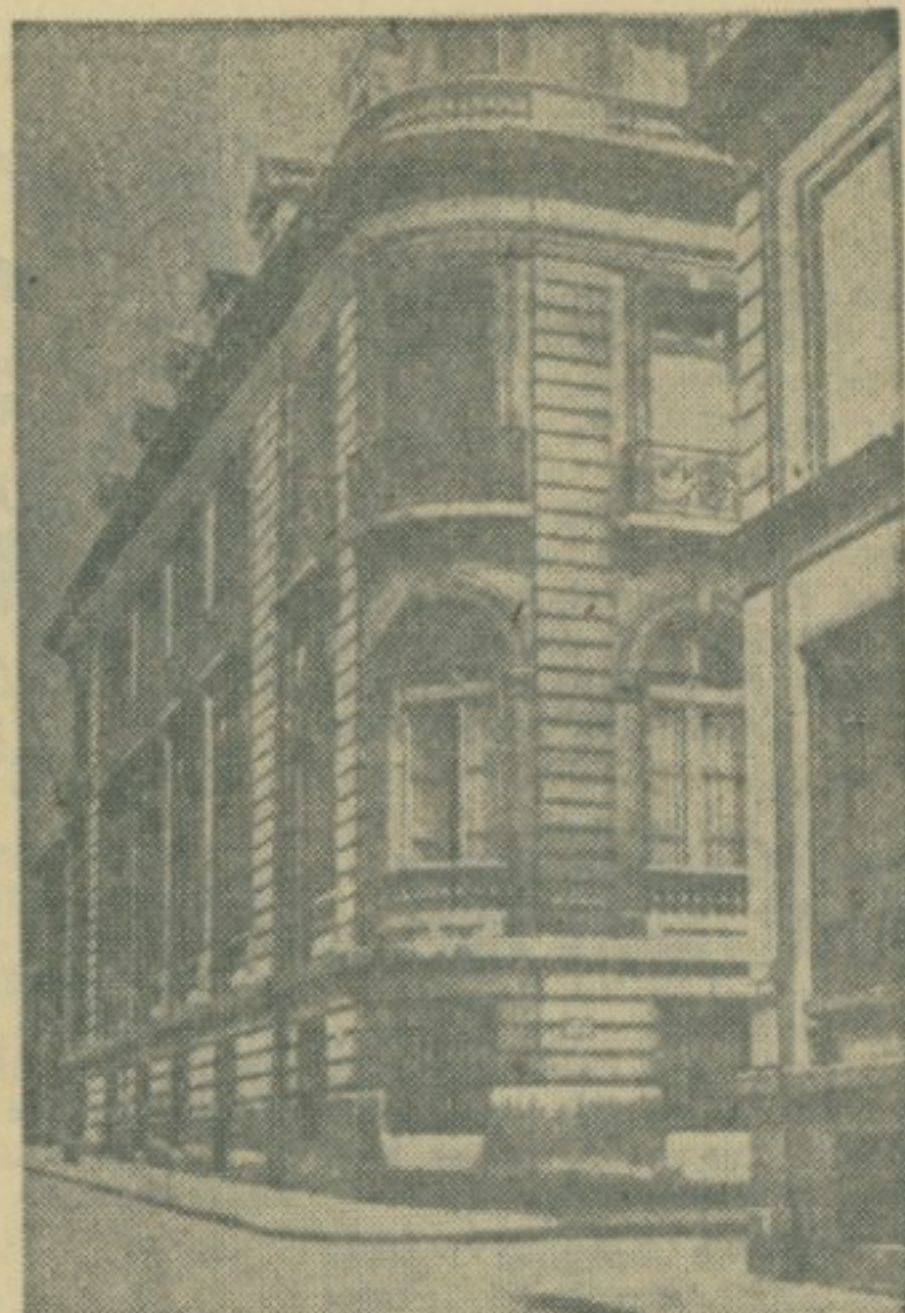
ЖАН НЕПОТ



У КАРТОТЕЦИ ИНТЕРПОЛА



МАКЕТА НОВЕ ЦЕНТРАЛЕ У САН-КЛУУ



СЕДИШТЕ ИНТЕРПОЛА У ПАРИЗУ, У УЛИЦИ ПОЛ ВАЛЕРИ

Идуће године организација међународне полиције Интерпол слави 50 година свог постојања. Када су судије, правници и полицијске различитих земаља увидели да нема ефикасног начина за борбу против преступника и криминалаца који беже из своје земље, у Монаку је 1914. године одржан први међународни састанак криминалиста и представника полиције различитих земаља ради стварања једне

међународне организације за борбу против криминалаца. Рат је привремено онемогућио остварење ове замисли. Следећи конгрес одржан је 1923. године у Бечу уз учешће 138 делегата из 20 земаља. Одлучено је да се оснује Међународна комисија криминалне полиције са седиштем у Бечу. За време рата су нацисти опљачкали архиве ове организације а злогласни Хајдрих је употребљено њен механизам за ратне циљеве Рајха.

После рата је седиште Интерпола пребачено у Париз где се и данас налази у улици Пол Валери. За две године биле завршене узрамодерна централа ове моћне међународне организације у Сан Клуу. Председници Интерпола су до рата били Аустријанци а данас је Француз Жан Непот. Ову изванредно ефикасну организацију води мала екипа — свега 50 жена и мушкараца од којих се већина налази у централу. Највише импресио-

нира потпуно одсуство панике, хладнокрвност и преданост службеника послу који обављају. Интерпол располаже досијема преко 200.000 међународних криминалаца разврстаних по алфаветском и фонетском реду. Његови регистри садрже имена свих бродова на којима је откривена дрога; бројеве сумњивих и покрадених аутомобила; пасоше о којима треба повести рачуна; податке о тајанственим убиствима и смртима; несталим драгоценостима.

Нарочито одељење Интерпола прикупља све сумњиве отиске на свету и сврстава их по систему Френсиса Галтона. Још драгоценији је антропометријски систем Алфонса Бертијона који, према размерама појединих делова људског тела и исказима сведока или преживеле жртве, даје потпуно слику робота криминалца за којим се трага. Искусно око детектива данас може да препозна, захваљујући Бертијоновом систему мерења димензија лица, сваког криминалца чак иако је прибегао интервенцијама пластичне хирургије и потпуно изменио облик носа, уста и очију.

Најтајанственији одсек Интерпола води се под словом „Ц“. У њему се налазе подаци о криминалцима, за које нема ни фотографија ни отисака прстију, сврстани у 17 подгрупа. Наравно подаци се стално допуњују и омогућују да се у случају неког тајанственог убиства или кривичног дела број сумњивих у свету врло брзо сузи на свега неколико десетина.



ВЕТЕРАН ЗООЛОШКОГ ВРТА

Ова корњача по имену Мармаџук има 102 године и живи у Лондонском зоолошком врту. У такој, поштовања достојној старости — тврде специјалисти — код корњача се мења карактер, и то на горе. Због тога, вероватно, Мармаџук с толиким неповерењем загледа свог мајушног сродника који је тек недавно приспео у зоолошки врт. Малена корњача нема још ни годину дана, а тешка је свега 115 грама.



СТРЕЛЦИ...

Један метак још не значи погодак, — рекао је недавно дотадашњи „краљ стрелаца“ једног америчког стрељачког клуба кад му је приликом последњег турнира други однео „круну с главе“. Али то не сме да се деси четворогодишњем „краљевом сину“ који већ сада вешто барата пушком.



ПРОСЛАВА ЖЕТВЕ

Становници енглеске грофовије Кент сваке године прослављају добру жетву великом свечаношћу уз маскарadu. Мушки становници општина морају да пропарадирају сеоским улицама преобучени у коња или говече.

ДОСКОЧИЛИ МУ...

Између Хохшпејера и Фишбаха у округу Кајзерслаутерн у Западној Немачкој опазно је један скретничар како му је неко украо аутомобил. Он је назвао телефоном колегу на следећој железничкој рампи који је одмах рампу затворио. Крадљивац аутомобила морао је тамо да стане и да чека. Седео је у колима ништа не слутећи све док није стигла полиција.

Увек подозриви и препредени Озирек се преко Мајија који је био тумач, распитивао о неким њујоршким гангстерима из Мафије. Џонсон их је срећом добро познавао јер је радио у америчкој секцији Интерпола. Најзад је и Озирек престао да буде неповерљив и почео да прича о својим филијалама у Италији и Француској. Најзад је склопљен споразум.

Време потребно Озиреку да међу својим људима прибави толику количину морфијума Џонсон је искористио за састанак са цариградском полицијом, за добијање потребних података и договор са агентом Пеливаноглуом.

Међутим, уговореног дана Озирек није донео морфијум на пољско добро. Увек неповерљив, он је одвео купца у висока брда на једно место удаљено 12 сати од друма. Око поноћи су по лошем друму стигли до једне беле куће са замраченим прозорима.

Озирек и Маји са Џонсоном ушли су у кућу да подигну робу. За то време је Пеливаноглу окренуо аутомобил, али мотор није гасио. Ускоро су се два криминара појавила са кофером пуним дроге. У аутомобилу је Џонсон отворио кофер и кануо неколико капи нарочите киселине на бели прах. Био је то морфијум одличног квалитета.

Џонсон и Пеливаноглу нису желели да оставе гангстерима 15 милиона динара па су почели да одуговлаче са плаћањем. У једном тренутку Џонсон је осетио да му Пеливаноглу даје знак ногом. Окренуо се и угледао пушчану цев иза свог потиљка. Неколико наоружаних људи опколило је кола.

Како је откривена и савладана добро организована банда за кријумчарење опијума из Турске у САД

— Новац! — наредио је најкрупнији од њих.

За то време Маји је грчевито држећи кофер са морфијумом покушавао да изиђе из кола. Гангстери, насупрот полицајцима, желели су само да опљачкају новац. Пеливаноглу је почео да протестује и да нешто доказује. Пажња гангстера попустила је за тренутак. То је искористио Пеливаноглу, дао је гас и кола су подскочила као одапет из лука. Џонсон и Маји који су се налазили на задњем седишту кола занели су се унатраг.

Изнаенада је Пеливаноглу угледао пред аутомобилом шест наоружаних људи. Дао је још јачи гас али је у истом тренутку чуо заглашени прасак шест пушака. Само, није један метак није погодио гуму нити неког у колима. За то време Маји и Џонсон су се на задњем седишту гушали, али је први, добро одмереним ударцем, онесвешћен.

После два километра Џонсон и Пеливаноглу су избацили онесвешћеног Мајија у шанац крај друма и пуном брзином наставили према Смирни. Имали су у својим рукама и дрогу и новац. Локална полиција је одмах обавештена и потерна одељења су послата у правцу Озирекове и Мајијеве горске јазбине.

Верујући да има посла са обичним бандитима као што је и он сам, Озирек је у наставку јарости што је преварен начинио велику грешку. Да би се осветио Џонсоном, не слутећи да ће се ухватити у коштак са Интерполом, сисао је са својим људима у Смирну. После једночасовне пуцањаве у једном бару, достојне дивљих обрачуна, он је ухапшен. Бандити су успели да умакну у брда али их је полиција пратила у стопу и ту их похватала. У подруму претвореном у најсавременију лабораторију, нађени су уређаји за претварање опијума у морфијум а затим у хероин.

У нади да ће му суд одмерити блажу казну озлоглашени Озирек се распричао и одао неколико десетина својих јатака и сарадника.



ВИКИНГ

Дечак у гуменом чамцу диви се јунаку из прадавног времена: младом човеку с роговима који припада групи данских истраживача. Недавно су они, према старим плановима, изградили брод Викинга. Поринуће у море свечано је прослављено, наравно потпуно аутентично — у одећи Викинга.

АНЕГДОТЕ

НА СТРАЖАРСКОМ МЕСТУ

Једном приликом, с јесени 1942. године, Моша Пијаде је заменио стражара при Врховном штабу да би се овај после напорног марша одморио. Била је ноћ. У једном тренутку искрснуо је партизан.

— Стој! — узвикнуо је Пијаде.
— Стао сам!
— А ко си ти?
— Курир из Србије.
— Кога тражиш?
— Ма, шта ме ту ваздан испитујеш, пусти ме, жури ми се, тражим друга Мошу.
— Моша је на стражи и не може сада да те прими.
— Дајем ти часну партизанску реч да ћу те тужити другу Моши што се измотаваш на стражарском месту! — наљутно се курир.
— Е, кад ћеш ме тужити Моши, онда можеш напред...

БРИЈ И ШИШАЈ НА ТВОМЕ ТЕРЕНУ

Командант Прве шумадијске бригаде Јовановић Радивоје-Брадоња напао је са својом бригадом 1943. године Немце и четнике код Пријепоља. Као и увек у тешким приликама, тако је и те ноћи, пре напада, заједно са својим куриром, зашао ка непријатељским положајима да би испитао терен ради успешнијег напада. Написао је на четничку патролу и зауставио је питајући:

— Ко је тамо?
— Овде Јаков Берберин, — јави се четник из патроле.
— Залутао си са својим прибором. Иди бриј и шишај на твоје терену! — одговори му Брадоња.

А КО ЋЕ СТАРИЦА?

Париска звезда ревија Мистингета била је већ увелико превалила шездесету годину када ју је једном филмски режисер Карло Ким потражио да би је ангажовао за један филм који је намеравао да сними.

— У овој комедији постоје две женске улоге — стао је он да јој објашњава. — Улога једне старе даме и једне сасвим младе девојке...
— Дивно! — узвикнула је Мистингета. — То ме баш привлачи. Прихватим. Само, реците ми која ће вам глумица играти старицу?

НЕ ЧУЈЕ СЕБЕ

Тосканинијеве пробе биле су увек тешке и напете. „Свака проба за мене је концерт, говорио је он, а сваки концерт као деби“.

— Веома често Тосканини је певао уз оркестар, и то необично напрслим и промуклим гласом. Понекад би заборавио на ту своју навику. Једном у Салцбургу, за време генералне пробе, његов не баш пријатан глас надјачао је инструменте. Он је, зачуђен, зауставио оркестар и повикао:
— Ко то, забога, овде пева?

СИГУРНА СТАРИЦА

Познати амерички лекар Чарлс Мајо срео се у друштву с једном старом женом која је тврдила да тог дана слави свој 108. рођендан. Лекар баш није поверовао, али то није ничим одао већ је срдечно рекао:

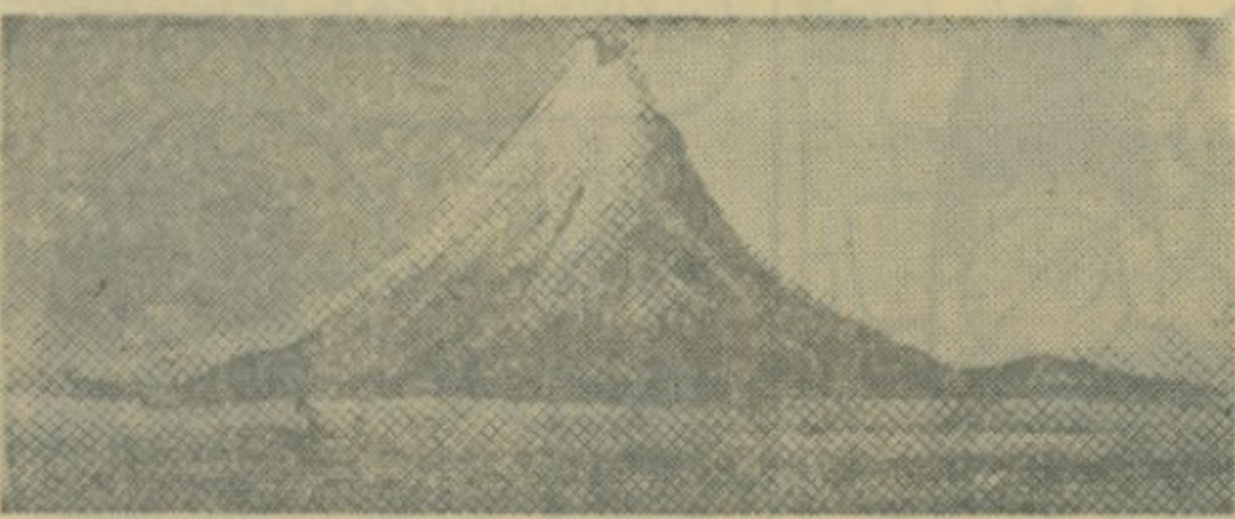
— Честитам вам и надам се да ћу вас видети и на ваш 109. рођендан.
— И хоћете — пискавим али сигурним гласом одговорила му је старица.
— И хоћу? — зачуђено је рекао доктор.
— Свакако, — одговорила је стара. — Веома мало особа умире између 108. и 109. године. Статистика то тврди.

КАДА?

Лео Слезак (1873—1946), чешки певач који је дуго певао у Бечкој опери, потражио је једном од свог лекара савет како да своју дебљину сведе на подношљиву меру.

— Господине дворски певачу, — рече му лекар — једите воће и поврће, и то некувано. Што више јабука и пресне мркве...
— Пре или после меса, господине докторе? — запита га Слезак.

ПРЕ...



... ПОСЛЕ



Кракатау је пре ерупције био велико и високо острво. Његов врх од 860 метара и која је улажена око 3.700 километара. Том приликом погинуло је око 36.000 особа. Вулканско острво Кракатау се налази у Сундском теснацу, између Суматре и Јаве.



НАЈЕЗДА СЛОНОВА

У национални парк у Кенији нагрнуло је џиновско крдо слонова. Откуда су слонови дошли и шта је изазвало ову досад невиђену инвазију још се не зна

Време када су у цунглама и саванама Африке живела безбројна крда слонова давно је већ прошло и за то су умногоме криве слоновске кљове: од давнина још од слоноваче су израђивани најразличитији украсни предмети. Истина, у овом нашем, двадесетом веку, хеми-

ја је донекле прискочила слоновима у помоћ: у извесној мери пластичне масе замењују скупу слонову кост. Ипак, истребљење слонова наставља се у истом обиму. Кривицу за то носе углавном богати европски ловци жељни узбуђења и ловачких трофеја.

У Африци је слонова све мање. У последње време националне и међународне организације за заштиту природе све чешће размишљају како да заштите преостале слонове и сачувају их од потпуног изумирања. Међутим, на опште запрепаштење, јуна ове године На-

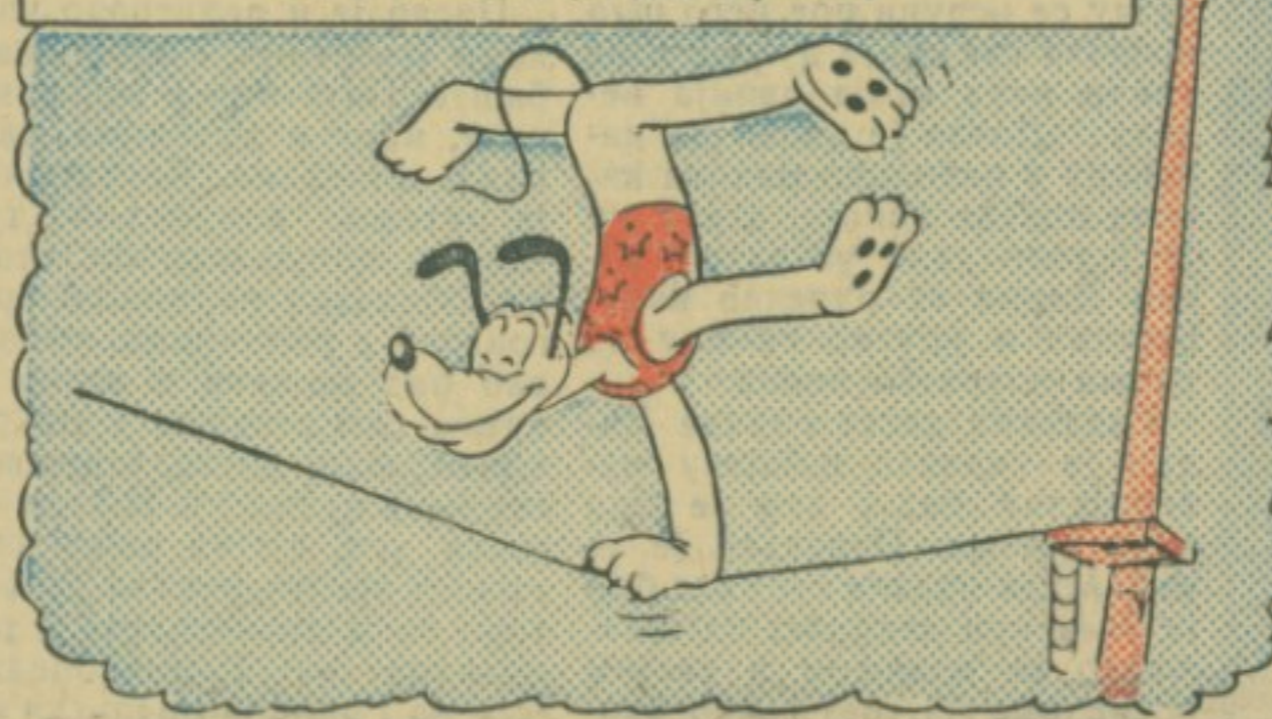
ционални парк — резерват у Кенији постао је мета најезде огромног крда слонова за које се уопште не зна откуда су дошли. Слонови су заузели знатан део парка и завели тамо свој „поредак“ Велик део шуме је утабан, огроман број младих баобаба стабала ишчупан је из корена. Слонови, јасно, не знају да су дошли у резерват и понашају се како су навикли да живе у слободној цунгли.

На место догађаја похрлили су зоолози. Користећи хеликоптере и друга средства која им пружа модерна техника, они су пребројали слонове. Показало се да се крдо са стоји од 15.600 животиња!

Откуда су слонови дошли? Шта је изазвало ову инвазију? На какав су се то слоновски васељенски сабор скупили и зашто су за њега изабрали баш тихо подручје резервата? На ова питања нико још не може да одговори. Јасно је само једно: за сада се слонови још не спремају на одлазак.

ПЛУТОН У ЦИРКУСУ

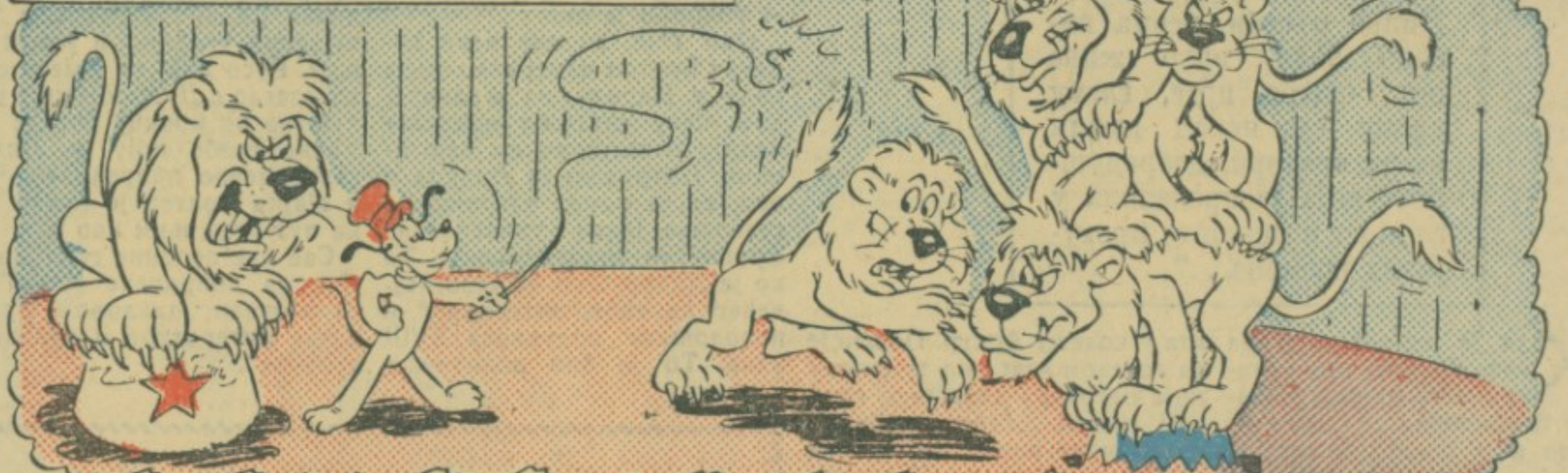
КАДА БИ САМО ИМАО ДАРА ЗА ИГРАЧА НА ЖИЦИ...



... ИЛИ СПРЕТНОСТ ЖОНГЛЕРА!



ИЛИ НЕУСТРАШИВОСТ И СИГУРНОСТ ДА УКРОТИ ОНЕ ЛАВОВЕ!



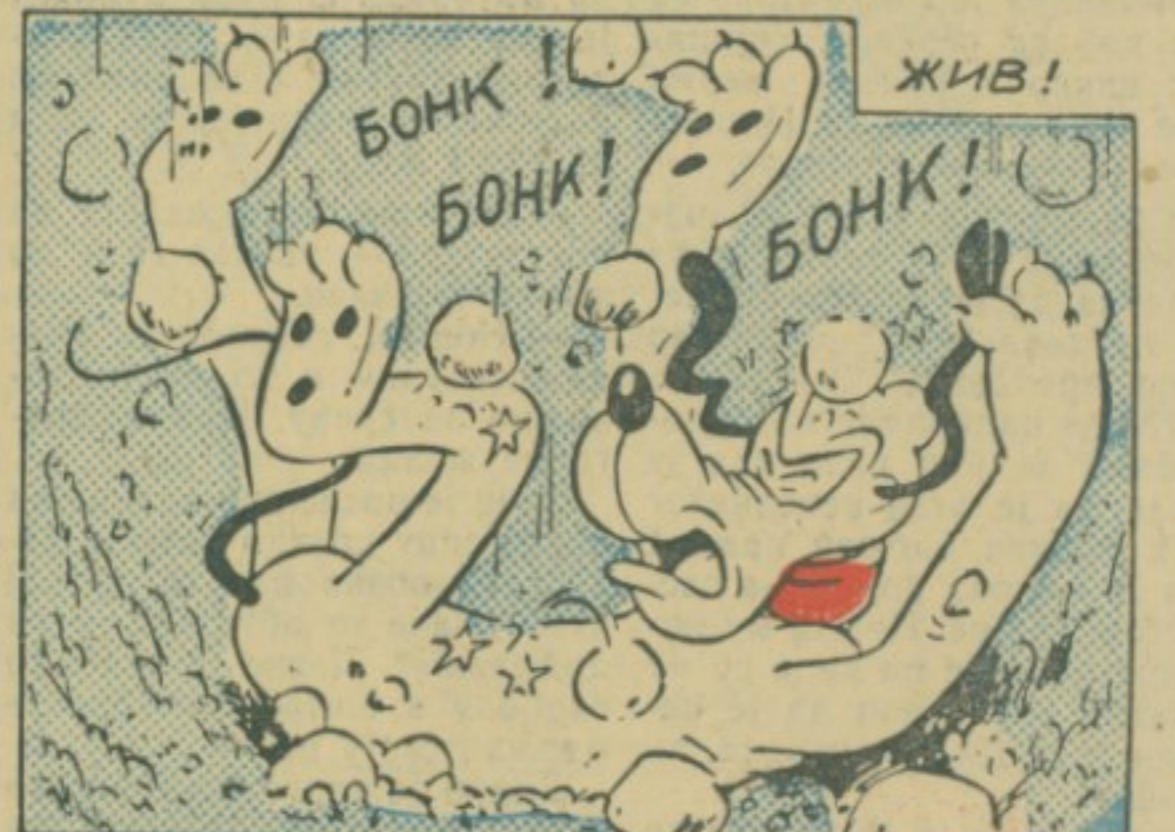
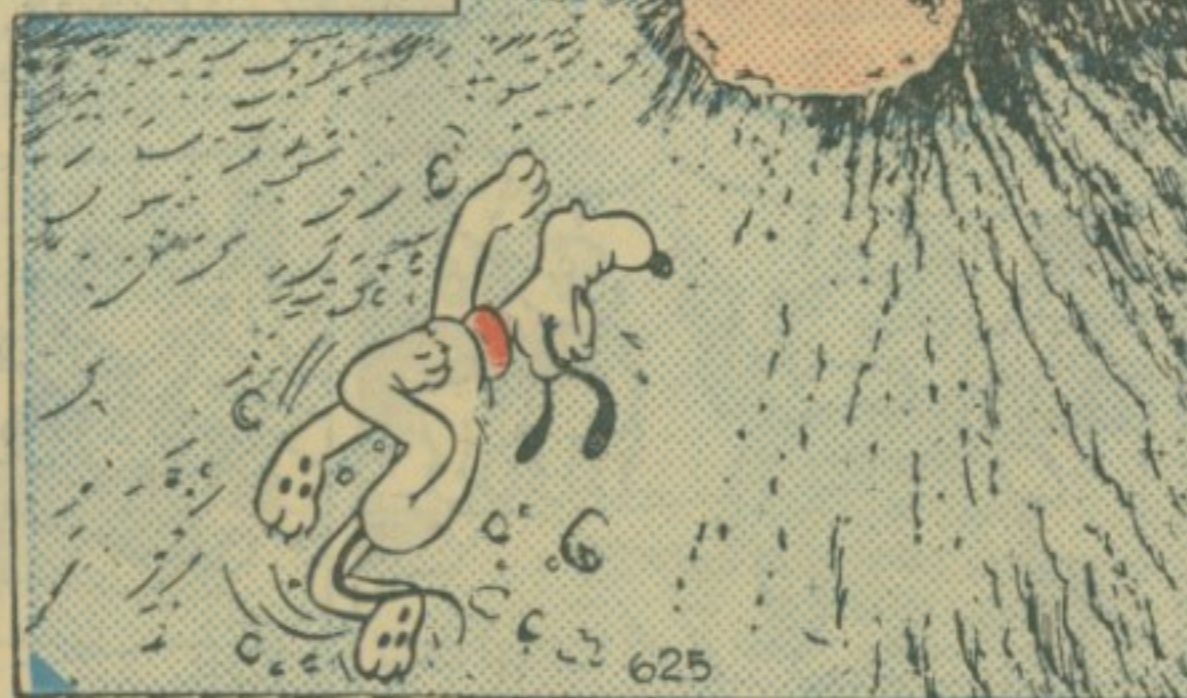
ХО! АЛА БИ НАРОД ТАДА НАВАЛИО!



ПЛОП!



ГОТОВО БЕЗ ИКАКВОГ ИЗГЛЕДА ДА СЕ ИЗЊЕ ИЗВУЧЕ...





DIDEROT

Дидро, како га је извајао Готан, налази се на „два корака“ од париског центра, у Сен Жермен де Преу. „Имао сам, писао је Дидро о себи, веома високо чело, врло живе очи, оштре црте, главу какву су некад имали стари оратори, добродушност која је прелазила у глупост и простоту прохујалих времена...“

ДИДРО

Пре 250 година родио се Денис Дидро, један од најчувенијих умова свога доба. У њему је био ватромет идеја, вулкан мисли и красноречивости. Волтер и Кондијак су га слушали задивљени као ђаци, Грим га је подражавао и позајмио многе његове мисли, Русо је гутао сваку мрвицу његових раскошних речи. Дидро је двадесет година гладовао јер је желео само да учи и тамновао због своје слободоумности.

и филозофска дела. Прекидао је рад само када би га грчеви у стомаку опоменули да мисли на своје тело. Пошто је схватио да мора да једе да би могао да живи дао је оглас: „Млад човек који жели све да научи а ништа не зна да ради, тражи одговарајуће запослење...“

Постао је приватни наставник и предавао све: од разних језика до математике. Сматрао је да је најбољи начин да нешто научи ако другима баш то предаје. Са интелигентним ђацима је уживао да ради али им није много користио. Непрестано им је говорио, засипао их потопом својих идеја, слика, парадокса, постављао им питања и сам на њих одговарао. Ученици би најзад добили вртоглавицу и заспали, а родитељи су га отпуштали.

Неки отац Анж, из манастира Карм, био је задужен да врбује младе калуђере за свој ред. Дидро га је потражио, скрушено се пред њим покајао за свој ранији живот и замолио га да буде закалуђерен. Међутим то није могло да му се испуни пре него што исплати све своје дугове и не уреди нека своја ранија дела. Дотле је успео да калуђеру у неколико махова извуче повеће износе, а кад му је једног дана ускратио новца Дидро се одрекао калуђерства и упутио га оцу да тражи повратак новца.

Следећих десет година Дидро је упознао најбољу материјалну буду, али је био врло срећан. Повоздан је учио. Мада празна стомака био је увек пун ведрине, одушевљавао се животом и својим погледима на свет. „Ако бисмо целог живота правили само чиноде, требало би и њих да правимо са одушевљењем“ — говорио је он.

Око 1748. године неки издавач Бретон намеравао је да изда у Паризу, на француској, неку енглеску енциклопедију о механичким вештинама. Потражио је Дидроа и овај га је одмах загрејао за стварање једне универзалне француске енциклопедије. Тако је Дидро стао на чело највећег научног, литерарног и идеолошког подухвата XVIII века. То је био политички,

социјални па чак и полицијски догађај од прворазредног значаја. Јер, енциклопедисти су због своје слободоумности сматрани као бунције и Дидро је 1749. године дошао у затвор где је остао неколико месеци. Али и иза катанца он је одушевљено радио.

Енциклопедија није само својим слободоумним грађанским идејама и филозофијом изазвала врење духова, окренула полуфеудални XVIII век на главу и припремила револуцију, већ је представљала и једно од највећих природних подухвата Француске у то време. На њој је читавих 25 година сарађивало 150 сарадника и она је издржавала 1.000 радника: штампара, гравера, књиговезаца.

Дидро је био центар Енциклопедије око које је окупио најмоћније умове Француске и остале Европе тог доба. Главни његови сарадници су били: Даламбер, Волтер, Монтеスキје, Русо, Грим, Хелвецијус, затим Мармонтел, Контамин, Жакур и други.

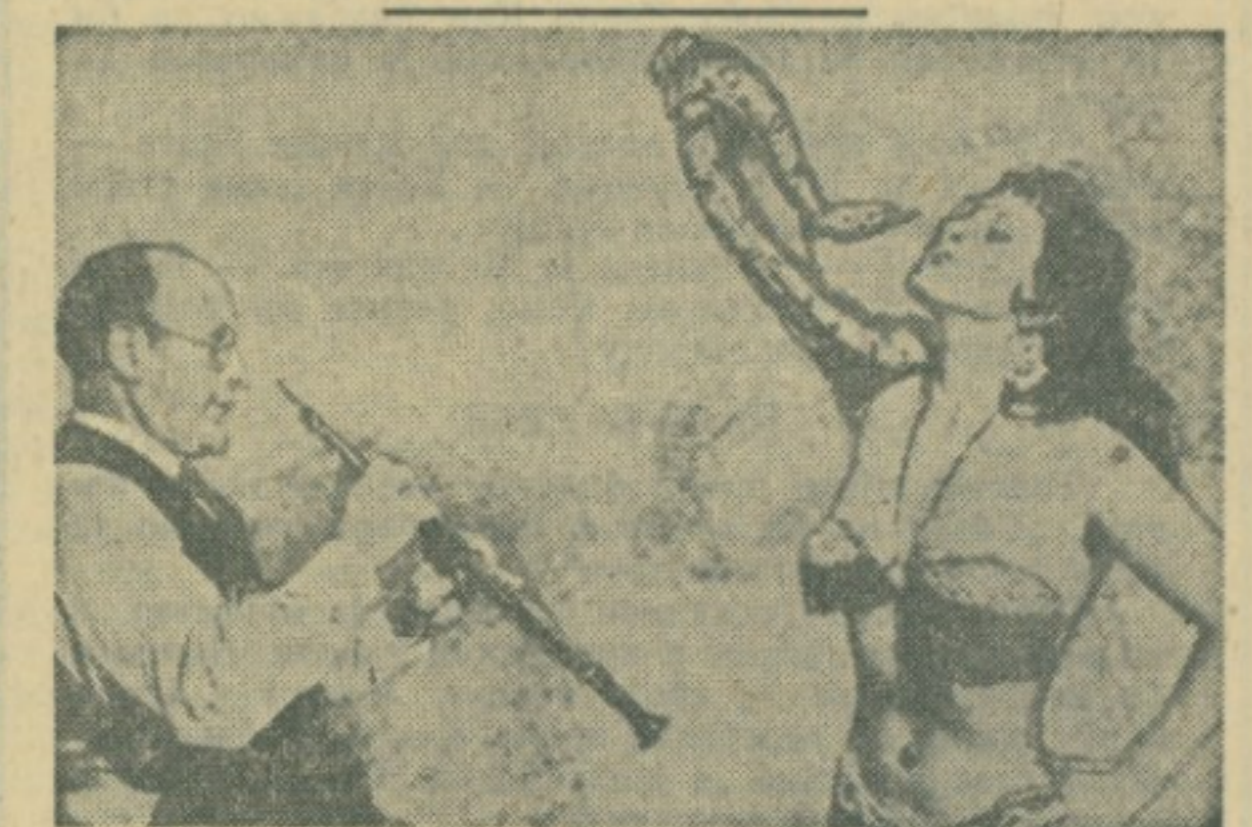
Писао је и редиговао чланке о политици, обрађивању баште, Питагори и дрљачама, рату, миру и духовима, чарапама, ципелама. Контролисао је цртеже, поправљао туђе чланке, попуњавао библиотеку, обилазио радионице, разговарао с радницима, упознавао рад машина а затим их одмах сам стављао у покрет, критиковао друге, одржавао огромну преписку. Његов блистави дух, сјајна рецитност и умност тријумфовали су у готово свим дискусијама и расправама око Енциклопедије. Чувена Гримова преписка пре пуна је Дидроових расуђивања и мисли. Кондијак и Грим су данима слушали расправе Дидроа и Русоа о друштвеном уређењу и учили од њих. Русо који се није у свему слагао с Дидроом није пропуштао ни мрвицу богате духовне гозбе коју је Дидро свакодневно приређивао. Чак и сјајни Волтер је гутао неки пут пред њим као ђак.

Све ове особине генијалног Дидроа допринеле су да су га назвали „циклоном француске литературе и европске културе“.



ПОРОДИЦА - КИПОВИ

У Нојштату код Ситарда рудар Франц Лебен дошао је на оригиналну идеју да врт испред своје куће украси киповима целе породице, које је сам начинио од цемента. Ова „цементирана породица“ ће вајар у својој рударској по физиономијама потпуно



ОН СЕ НЕ ПЛАШИ

Један од најбољих светских свирача на обоји Леон Госенс, из лондонског симфониског оркестра, помагао је недавно својим свирањем артистички Јулији Мендес која је увек бавала нову тачку са својом кобром. Змија која је из музике других дрвених ду

Стварност: обојени друмови

Из досадањег искуства војача аутомобила зна се да је највећи непријатељ на аутострадама, услед чега настају и саобраћајне несреће, — монотонија. Због тога су недавно неки амерички стручњаци начинили два нова про-

извода „виадон“ и „мирадон“ којима се друмови могу обојити у пет боја: бело, плаво, црвено, зелено и жуто. Општи вршени са овим бојама на битуменској подлози изванредно су успели.

Када је управник двора увео Дидроа код велике руске царице Катарине II поконио се скоро до земље и у погнутом ставу, крећући се унутраг, прешао клизави паркет дворане за примање. Затворивши врата остао је пред њима укочен као прут. Стајао је тако цео сат, али се и њему, понизног лакеју, досадило да стражари пред вратима „свемошне“. Горео је од љубопитства: шта ли тај незнали странац ради код царице? Проверио је кроз кључоницу и подскочио од изненађења. Посетилац је баш тог тренутка свом снагом пљеснуо царицу по руци. Мајордом није веровао својим очима и поново је заврио.

Те вечери је причао пријатељима невиђено чудо: хиљаде људи који су пролеђификовали царичиним салонима повијали су грбачу пред њом а тај Француз је разговарао са њом кар са сеоском комшиком: викао и правио веома живе покрете рукама. Царица га је задивљено слушала.

За царицу Катарину причало се да је била тако строга и ледена да је од једног њеног погледа неки министар добио прехладу.

Чуђење царичиног мајордома било је још веће кад је сазнао да је отац непознатог госта обичан оштрач ножева и да је његова породица сасвим безначајна. Ништа му није било јасније ни када су му шапатом објаснили да је царичин гост Дидро, чувени ђак лозоф.

Дидро је имао 15 година ка да га је његов отац, 1728, послао да учи школу код језу-

НОВОГОДИШЊА

ТАКО! ДИМЊАК ЈЕ СПРЕМАН ЗА ПРАЗНИК!

САД ЈОШ ДА ПОСТАВИМ МОЈЕ ОРУЖЈЕ ПРОТИВ ВУКА...

...У СЛУЧАЈУ ДА БА НЕ ДОК ЗА НИСАМ КОД КУКЕ!

...И БУДИТЕ ОПРЕЗНИ ДОК ЈА ОДЕМ У НАШЕГ СТАРОГ УЈАКА МЕСИКА!

ОМЕ-МО!

И НИКОГА НЕ ПУШТАЈТЕ У КУКУ! ВУК МОЖЕ ДА СЕ ПРЕОДЕНЕ!

НЕКЕ-МО!

ТРА-ЛА-ЛА-ЛА! ДА ПРОБАМО ОВО ОДЕЉЕ!

КОТИМ И МАСКЕ

625

НЕВОЉЕ СТАРОГ БЕОГРАДА

Општински телал, добешар и једини „гласноговорник“ старог Београда објављивао је све наредбе, односно „публикације“ како се то тада говорило — кроз читава варош. Баш тамо где је данас Народно позориште, дизала се по злу гласу позната Стамбол-капија. Ту је варошки телал објављивао магистарска наређења за читава један део вароши која се унутар шанца простирала до данашње Душанове улице.

Око телала и његовог добешара, у који је он бар четврт сата добовао да би прикупио што више слушалаца, згрнуло би се мноштво „хирица“ (шегрта), калфи од сваке врсте, дечурлије, па и понека домаћица. Мајстори и газде седели су у својим радњама или домовима, јер им „част није допуштала да јуре по сокацима“. Њима ће, кад телал измуца оно што магистрат наређује, дотрчати други да јаве. Али док би сва та млађарија, задржавајући се којекуде, стигла до кућа, мно го је тога позаборављала или испричала сасвим друкчије.

Варошки телал је новембра 1839. године извикивао да је најстроже забрањено држање свиња у вароши, и да ће се оне убудуће продавати с Батал-цамија (тј. у њеној близици). Сутрадан је дошло мно го Београђана у магистрат да чују пошто ће се продавати та Батал-цамија, јер се из ње ионако оронуте, могло извући камена „да се пола Београда сагради“.

Тог истог месеца телал је објављивао и ово: „Ко иде у лов на дивље патке и гуске на Теразијама, и изнад њих, нех се јави, јер се са Дедије (Дедиња) и од Врачара појавише вукови, па да неко не страда“.

Нешто раније јављено је да свако ко има говеда треба да их истера пред говедара који ће трубити у рог и стати пред сваком капијом. То нарочито важи за оне који држе говеда у чаршији, што, отприлике, представља данас простор од Теразија до Калемегдана. У једном распису магистрата издата је „публикација“ да је неки Урош Стојановић на паши око саборне цркве „изгубио краву шаруљу што је ту с миром се напасала“. За кравом је издата „потерница“ — И „три је пута телал публиковао да се шаруља врати свом газди“. Али узалуд. Само једна беле-



ЛОВ НА ДИВЉЕ ПАТКЕ И ГУСКЕ НА ТЕРАЗИЈАМА, А ВУКОВИ СИЛАЗЕ ОД ВРАЧАРА И СА ДЕДИЈЕ. ИЗГУБЉЕНА КРАВА ШАРУЉА КОЈА ЈЕ МИРНО ПАСЛА ОКО САБОРНЕ ЦРКВЕ.

шка уз ову „публикацију“ открива судбину краве: „Поје ли је Турци у граду“ (тврђа ви), — и тиме је и ова брига окончана и стављена ад акта.

Због тих варошких крава и магистрат и пандури имали су прилично брига: утврдило се да их Турци маме у тврђаву — „те кувају у kazanу — што је боље за везира, а оно остало за турадију у граду“.

У Београду су се 1838. појавили неки еними „лекари“, који су дошли из Епира и лечили варошане „како им бог да“ и то „с водицама и травицама“. Узимали су новац унапред да би наплатили „оздрављење“. Само, њихов посао није увек успевао, па су се варошани тужили магистрату како их је тај и тај еним преварио. Нека бака из Палилу-

ле тужила је „хеџима Грка да јој је обећао излечити дете, узео новац, а после пијанчио по кафанама...“ Утврдило се да је тај „хеџим“ био поткивач, — и „да никакве везе није имао с лекарством“. Магистрат је издао потерницу за тим „Грком“ и он је ухваћен на граници тек негде око Свялајнца, „по трећи пут оженивши се у Србији“.

Није било мира у старом Београду. Варошки пандури су имали стално посла, а магистрат је морао да решава све ситне и крупне бриге Београђана: „Димитрије Димитријевић ловећи чавке код Саборне цркве ранио је у ногу неког Спиру калфу папуцијског“. Калфа је надио дреку, па се скупио силан свет — „јер је овај жив јаукао да је погинуо — што сви свидете-

љи (сведоци) утврдити нису могли“. Магистрат је пресудио: „да исти Димитрије исце ли ногу калфи папуцијскоме, и да му лукат цесарски, цели...“

У то време су просецани и поједини варошки сокаци, па је требало одузимати земљиште, вртове па и делове кућа од варошана, уз одговарајућу одштету. Због тога се једног септембарског дана 1839. године око варошке куће скупило „множество све у глас вичући да не да ни педаљ од свога, јер оно што хоће ова српска власт то ни Турци не чине. Што ће нам сокаци који иду преко наших огњишта“. Власт је и поред тога била строга и секла је сокаке.

Ујесен те исте године телал је објавио да је из кра-

гујевачке гимназије побегло тринаестогодишњи Ђорђе, син шабачког проте Павловића, и да се сад крије негде у Београду. После неколико дана Ђорђе је пронађен код „госпе Милојке“, што држи кафану на Зереку спротив магазе Манојлове.

Ту се бивши гимназијалац најмио да послужије дунавске лађаре — „што псују као антихристи и којима ништа није свето“. Кад су пронашли Ђорђа, до градске куће спровело га је „сијасет и младих и великих, јер је исти пао с ногу од мукотрпљенија па му даваху хлеба и меса“.

— Што си побегло Ђорђе из књажевског училишта? — упитао га је писар.

— Гладан, увек гладан — одговорио је дечак, — па се отиснух у свет...“

Ускоро пандури ухвативше два војника који су се душмански потукли у једној кафани — па их „смирити не могаше ни три пандура“. На своју срећу, магистрат се ослонио на „књажевску власт и силу“ па ова двојица добише — „дванаест по ономе где се седе“.

„Маџина кафана“ изгледа да је била исувише „увеселително зданије“ јер пандурски рапорти врло често говоре да се тај и тај побрио „на мет не мислећи у кафани код госпе Маџе“. Власт то није могла дуго да трпи па је госпа Маџу „по договору са свим чесним људима избацила преко Саве у Земун одакле је та иста у Београд и дошла.“ Умешао се и ау-



Мачак на сплаву

Низ реку По пловнио је сплав који је носио гусарску црну заставу са лобањом и укрштеним костима. Једини путник на малом сплављу био је мршави црни мачак избежумљен од страха. Када се сплав некако приближио обали деца су га пригурала да би видела шта је то и да би спасла мачка. Нашла су једну поруку коју је написао вероватно неки романтични „гусар“: „У нашој кући нико неће овог мачка, молим онога ко га нађе да га усвоји и добро чува и негује. Хвала!“ Мачак је добио име „Страдалник“ и један од дечака — спасилаца га је одмах „усвојио“.

Поуздан слух

Неки грађанин Токија становао је тако рећи уз саму железничку пругу. Бука возова је нарочито била непоносљива у купатилу, али несрећни Јапанац ју је већ шеснаест година слушао па се и навикао. Једнога јутра док се



купао, запазио је да се бука мадо разликује од обичне и посумњао је да нешто није у реду. Похитао је до најближег шефа станице и скренуо му пажњу на то. Пријава је проверена и установљено је да је једна шина пукла. Захваљујући дару запажања савесног грађанина Токија, избегнута је железничка катастрофа. Упитан шта би волео да добије као награду он је одговорио:

— Платите ми трошкове седнице — да се удалим из овога краја и не чујем више те проклете возове!

Изложба дечјих играчака

У Лондону је приређена модел са бензинским мотором којим управљају кочнице и акцелератор на педале који садржи и један општи прекидач. Највећа сензација на изложби била је једна минијатурна електрична железница за колосек од 25,5 см чија су локомотива и вагон довољно велики да деца могу да се возе у њима. Заиста позамашан поклон који наговештава тенденцију ка све већим играчкама. Таква је, на пример, била и једна цинковска меца висока 1,5 метар.

Али водило се рачуна и о скромнијим новчаницима. Једна нова и јевтина играчка је мека лопта од сунђерасте масе са рупом — она се обрће кад се баца и не кварни намештај.

ПРИЧА WALT DISNEY'S



ПОГОВОР Х. Ц. ВЕЛСА

ЗА ОНЕ КОЈИ СУ ЧИТАЛИ НАУЧНО-ФАНТАСТИЧНА ДЕЛА ЕНГЛЕСКОГ КЊИЖЕВНИКА Х. Ц. ВЕЛСА, ЊЕГОВ СОВЈЕТСКИ КОЛЕГА ДЊЕПРОВ НАПИСАО ЈЕ НОВЕ, МАЛО НЕОБИЧНЕ АЛИ ЗАТО НЕ И НЕЗАНИМЉИВЕ ЗАВРШЕТКЕ ТИХ ВЕЛСОВИХ РОМАНА.



Рат светова

Није свим марсовцима-нападчима успело да се спусте на Британска острва. Један цилиндар скренуо је са одређеног правца и после дугог путовања по развученој орбити, сручио се 30. јуна 1908. године у рејону Подкамене Тунгузије. Изваквши се из цилиндра, ови марсовци су се показали домишљатији од оних својих сапланетника који су се искрцали у Британији. Одмах су осетили да им клима на Земљи не одговара па су кренули да траже место с најмање заразних болести. Највише су им се свидели Хималаји са својим ултраљубичастим зрачењем планинског Сунца које убија бактерије. Огорчени, гладни и плашљиви они и сад лутају Хималајским горјем као снежни људи избегавајући сваки сусрет са људима са Земље од којих се могу заразити — знијским грипом.



кацешанова кћи

ПО НОВЕЛИ
А. С. ПУШКИНА



МАРИЈА ЈЕ НАСТАВИЛА ШЕЋЊУ ЗАДУБЉЕНА У МИСЛИ, КАДА...
НЕ БОЈТЕ СЕ! НЕ УЈЕДА!



ВИ НИСТЕ ОДАВДЕ?
НЕ... СИНОК САМ ДОПУТОВАЛА У НАДИ ДА КУ МОКИ ДА ПРЕДАМ ЦАРИЦИ СВОЈУ МОЉБУ!



ЈА СТАНУЈЕМ У ДВОРУ И ПОНЕКАД ВИЂАМ ЦАРИЦУ. ИЗЛОЖИТЕ МИ СВОЈУ МОЉБУ МОЖДА БИХ ВАМ МОГЛА БИТИ ОД КОРИСТИ!
ЈА САМ КИИ КАПЕТАНА МИ РОЧОВА! МОЈ ВЕРЕНИК ЈЕ ПОСТАО ЖРТВА СТРАШНЕ НЕПРАВДЕ! ОБЈАСНИТЕ ВАМ



ТЕК ШТО СЕ МАРИЈА, ПОШТО СЕ ДУГО И УБРАНО ЗАЛАГАЛА ЗА ПЕТРА, ВРАТИЛА У КРИМУ, ПОЈАВИО СЕ ДВОРСКИ ЛАКЕЈ.

ЊЕНО ВЕЛИЧАСТВО ПОЗИВА КРЕД КУ КАПЕТАНА МИРО НОВА ДА ОДМАХ ДОЂЕ!
ШТА? ВИ ПОЗНАЈЕТЕ ЦАРИЦУ?

ЈА? КАКО БИХ ЈЕ ПОЗНАВАЛА?



Ох, величанство!
КАО ШТО ВИДИТЕ, ДЕТЕ МОЈЕ, НИСТЕ ДУГО ЧЕКАЛИ ОДГОВОР НА ВАШУ МОЉБУ. УВЕРЕНА САМ ДА ЈЕ ВАШ ВЕРЕНИК НЕВИНИ!

МАРИЈА СЕ, НА СВОЈЕ ЗАПРЕГАШЕЊЕ, НАШЛА ПРЕД СВОЈОМ НОВОМ ПОЗНАНИЦОМ ИЗ ПАРКА.
ПОШТО ЈЕ ВАШ ОТАЦ ПОЛОЖИО ЖИВОТ ЗА МЕНЕ, ЈА КУ СЕ ПОБРИНУТИ ДА УРЕДИМ ВАШЕ МАТЕРИЈАЛНЕ ПРИЛИКЕ



ПЕТАР ЈЕ БИО ПУШТЕН ИЗ ЗАТВОРА И НЕКОЛИКО НЕДЕЉА КАСНИЈЕ ОЖЕНИО СЕ МАРИЈОМ... НА ЈЕДНОМ ТРГУ У МОСКВИ ПУГАЧЕВУ ЈЕ БИЛА ОДРУБЉЕНА ГЛАВА!

КРАЈ

Први људи на Месецу

Као што је познато, мистер Кејвор је изгубио сваку радно-везу са Земљом и због тога се сматрало да је животом платио то што је селитима избрљао све о људској цивилизацији. Међутим, експедиција која се недавно вратила с Месеца оповргла је ово мишљење. Мистер Кејвор живи и данас. Скривајућу се у једној пећини, он ложи ватрадно-везу од сувих месечевих дрва и помоћу дима, који избија кроз отвор на врху планине у којој је пећина, покушава да људима сигнализира о себи. Тај дим први је открио астроном Н. Козирев 1958. године у Алфонсовом кратеру.

Невидљиви људи

Врата су се отворила и нико није ушао. Професор се веома бојао промаје, али његов покушај да затвори врата није успео.
— Уђите — рече он Невидљивом човеку и седе за сто.
— Читали сте што је о вама написао Велс?
Невидљиви човек климну главом.
— Те ваше шале могу рђаво да се заврше.
— Нови метод показао се погрешним — са осећањем кривиче одговори Невидљиви.
— Какав нови метод?
— Попио сам напитак који искривљује правац светлосних зракова.
— Не схватам.
— Зраци просто теку око мене. Они падају ево овде — очигледно је при томе показао леђа — и даље, са друге стране иду правом линијом почевши од места које је супротно тачки где су падали. И тако око целог тела.
— Занимљиво. У чему и дете?

— Наг сам — одговори Невидљиви човек и зајеца.
— Обуците се онда.
— Зар се не сећате мог случаја са госпођом Бентинг? Завоји, рукавице, наочари и остало...

Професор устаде и приђе орману. За трен ока у његовим рукама нађе се бочица са црним тушем и четкица.
— Окрените ми се леђима.
— Ох! — ускликну Невидљиви човек — Преда мном као да се отвара нов живот.

Пошто је читав задња половина Невидљивог човека била обојена црним тушем, предња је сама по себи остала видљива.
У оделу што му га је дао професор, Невидљиви човек је отишао пун захвалности и — савршено видљив.
С времена на време он мора да „докречава“ црним тушем места која му се излижу, али то није баш тако велика невоља.



Манија за накитом

Садашњи највећи рудници дијаманата налазе се у Јужној Африци. Португалци су 1728. године открили налазишта дијаманата у Бразилу и тада је овај драги камен постао мање редак. Током деветнаестог stoleћа цена дијаманту је ишла наниже, али је сада опет доста висока што ипак зависи од квалитета и крупноће. Некадашње цене износиле су: за једно зрно од 0,205 грама тежине, од једног карата, 529 златних франака, од два карата исте величине 2017, а од 5 карата 5529 франака.

Манија за накитом била је врло распрострањена у старом Риму. Сенека је забележио да су жене понекад имале у својим ушима минђуше у вредности 2-3 ниве. Једна од Калигулиних жена, Лолпа Паулина, имала је смарагдима и бисером искићену целу главу, уши, груди и прсте. Укупна вредност њеног накита износила је 11 милиона златних динара.

Много пре дијаманата међу драгим камењем познатији су били као накит смарагд, рубин и сафир. Тек у последњем веку пре наше ере, употребљаван је у Риму дијамант за украшавање прстена, али није имао цену као данас. Персијанци су му, у трећем веку, одредили петоместо на ранг-листи драгог камења, после сафира, смарагда, рубина и бисера.



»ЉУДИ ЗМИЈЕ«

У ђубревитој црници, налазило се 25 скривених јаја, сличних кокошијим само мало крљавијих. „Стигао сам на време — да видим како се из јаја појављују бебе-кобре. Само минут после тога кобра је у стању да угризе човека или мунгоса, и да их усмрти“. („Рики-тики-тави“ од Радјарда Киплинг)

У Индији сваке године од кобриног уједа настрада око 20.000 људи. Али и поред тога тамо верују да је не треба убити. Зашто? Једна легенда каже: „Кад је једном Буда задрмао на сунцу, кобра га је својом кукуљачом заштитила од врелих сунчевих зрака. Чим се пробудио он ју је благословио стављајући јој своја два прста на главу и тако је она добила наочари — тј. божански знак.“

Готово свако село у Индији има свог „човека-змију“ који са својом породицом припада специјалној секти чији су чланови углавном имуни на кобрине уједе. Неки чак тврде и да је тај имунитет на следан. Међутим, ти „специјалисти“ знају биљке против кобриног уједа. Али свакако је најбољи имунитет — вакцинација.

Један члан ове секте, Раји, каже да сви они које је у младости ујела кобра а прездравили су, имуни су на кобрине нове уједе. Затим, сви чланови секте одлично познају кобрине навике. Прича се да кобра пре но што нападне мора да се усправи, затим надува кукуљачу, њише се с лева на десну страну и тек онда баца на човека. Довољно је да се „човек-змија“ помери само неколико сантиметара за време њеног њихања па да избегне смртоносни ујед. Јер кобра „нишани“ пре њихања а доцније не може да исправи свој „погодак“ ако се тај циљ помери.

То инстинктивно знају и мунгоси и зато су у тој борби победници.

СЕНЗАЦИЈА ОКО РИМСКИХ ЕКСЕРА

Да је британски археолог, професор Ричмонд, знао шта ће се десити после његовог откривања великог скровишта римских ексера код Инчтатиле, можда би зажелио да се нађене ствари брзо затрпају, још пре него што их неко други види.

Разуме се, он није тако поштупо. Ексерци су били ископани, новинари су дознали за то и — налазиште код Инчтатиле је прекојно постало чувено. То се професору није свидело, јер је он на том месту радио већ десетак година без икаквог узнемиравања — сем учествовања колега археолога. У поређењу са његовим ранијим открићима, ови ексерци нису представљали ништа нарочито, сем што их је било необично много. Међутим, шира јавност уорно им је приписивала велики анчај. И, што је још горе, многи су по сваку цену желели да добију ексерце због чега се на професора Ричмонда сручио прави усов писам.

Читава ствар је почела пре три године. У једном енглеском часопису је објављен коментар: „Инчтатиле, који лежи у близини шкотског града Перта, био је тврђава легионара и једино римско насе-



ља на Британским острвима које касније више није било насељено. Инчтатиле је остао нетакнут још из времена Римљана пошто је био крајња северна тачка њиховог продирања у тај део острва. Тврђава је била подигнута 68. године пре наше ере, а само шест година касније легија која је у њој стационирана, повучена је на Дунав, да се више никад не врати на север. Повлачење је било извршено без журбе — коморе су одвукле све што се могло. Командант легије није хтео ништа да остави што би послужило Каледонцима. Све је било одвучено на југ, чак и дрвена грађа од које је тврђава саграђена. Једино што се у последњем часу није могло одвући, изгледа, била је залиха ексера.

Залиха је била велика — ни мање ни више него седам тона. Од гвозђа се праве добри мачеви и копља и гвозде ни ексерци би за Каледоније вредели колико и седам тона злата. Због тога су Римљани ископали огромну рупу, набацали ексерце у њу и покрили их са два метра дебелим слојем земље.

Ексерци су били у земљи пуних 1900 година — до дана кад их је открио професор Ричмонд. Горњи слој — сед-

БРАВО

ПО РОМАНУ Ф. КУПЕРА
ЦРТА Н. КРУЉЕВИЋ

ВРАТИТЕ МАС У КОРИЦЕ, ВОЈВОДО ОД САНТА АГАТЕ!

ЈА САМ ВОЈВОДО ЈАКОПО. ЖЕЛИМ СА ВАМА ДА РАЗГОВАРАМ.

ЗИНО, ОСТАВИ НАС НАСАМО.

ГОВОРИТЕ, ЈАКОПО.

ВОЈВОДО, НЕМА МНОГО ВРЕМЕНА ЗА РАЗГОВОР. УКРАТКО, МОЈ ОТАЦ ЈЕ У ЗАТВОРУ, СЕНАТОР ГРАДЕНИГО МИ СТАЛНО ОБЕЉАВА ДА ЊЕ ИЗДЕЈСТВОВАТИ ЊЕГОВУ СЛОБОДУ И ЗБОГ ТОГА САМ У СЛУЖБИ КОД ЊЕГА. АЛИ ОН ХОЋЕ ДА СЕ ВООЛЕТА УКЛОНИ ИЗ ВЕНЕЦИЈЕ, ОД СЕНАТА САМ ДОБИО НАРЕЂЕЊЕ ДА ВИОЛЕТУ ОДВЕДЕМ НОКАС ИЗ ГРАДА...

АЛИ ЈА ИМАМ ДРУГИ ПЛАН, ХОЋУ ДА ОСУЈЕТИМ ЖЕЉУ ПОХЛЕПНОГ СЕНАТОРА ГРАДЕНИГА. ПОЗОВИТЕ ЗИНА, ИМАМ ЈЕДАН ЗАДАТАК ЗА ЊЕГА.

ЗИНО, ОТИКИ БЕШ НА ГАЛИЈУ „ЛЕПА СОРЕН-БАНКА“ И РЕКИ...

... БЕШ ЗАПОВЕДНИКУ СТЕФАНИЈУ ДА СЕ ОДМАХ СПРЕМИ ЗА ПУТ...

КАЖИ, ДА МУ ТО НАРЕЂУЈЕ РОДРИГО... ЗАПАМТИ: НАРЕЂУЈЕ МУ РОДРИГО...

РАЗУМЕО САМ, СИЊОР ЈАКОПО!

ВЕСЕЉЕ УОЧИ НОВЕ ГОДИНЕ



Шашица кућа као изгубљена под кестеновима засека Доњи Млин, усред Савоје, затрпана је снегом већ од првих дана новембра. На мапама нема његовог имена. Право говорећи за њега се интересују у главном месту округа само кад треба да се наплати пореза.

Али у селу постоји једна школа; посећује је двадесетак ђака и петнаестак ученица који се сви презивају: Деку, Кириал, Тиро и Шастел. Ах, извините, ту је и породица Фиголет, али она је досељена из друге долине и мада ту живи већ 15 година остала је за староседеоце само — Фиголет.

Школско звоно је двадесетог децембра зазвонило у двојришту блиставом од снега и један рој јагањаца је излетео: прво мааи... па девојчице. Затим они „велики“ од десет до 14 година: двамаестак Тироа, Кириала, Декуа, Шастела и — најзад Леон Фиголет који је тих дана пунио 13 година.

— Сви у сењак Амедеа Декуа! — шапну Франсоа Тиро — да се споразумемо о нашој „ствари“.

Наредба је протрчала од уста до уха. А тајна „ствар“ била је у томе да се направи план за алоброжанско весеље уочи Нове године.

Алоброжани су били једно галско племе које је још у време Јулија Цезара наставио валу Савоју. У Доњем Млину су се хвалисали да воде порекло од Алоброжана али ни они у Шазили нису одступали; и они су имали исте претке и њихова крв је била ратничка.

У глави Франсоа Тироа родила се та мисао о весељу. Док су се пахуљице полако лелујале и падале на куће у засеку он је у сењаку држао говор:

— Сви сте се закледи да ћите! Наши родитељи не смеју ништа да сазнају. Свако ће се искрасти из куће како уме. Има увек начина: кад се хоће, може се. Шта је то за нас Алоброжане! Састанак је у поноћ код стене под Јеламом. Тешко онима који задосне, мораће сами да се пробијају до горе. Важи?

— Важи! — прихватило је дванаест гласова.

— Добро! За намирице ће мо се постарати нас троје: Пјер Шастел, Дезире Деку и ја. Биће пастрмки, и један та тица-зец на кога сам већ башио око. Све ће се испећи на жару као што су радили наши преци Алоброжани. За вино и хлеб је лако.

— Да понесемо приборе за Јело? — присети се Леон али га Франсоа опшну погледом: — Чујте га: прибор! Као да су се стари тиме служили. Јешће се прстима, као што су и они.

Радосна бука поздрави ове речи. То ће бити баш право славље.

— Дакле, састанак у поноћ! — понови Франсоа. — А онда пут за колибу у Евеску. Нико нас горе не може узнемирити. Повратак је пре јутра.

Склоните у Евеску је била једна колиба на 1600 метара висине на крају великог пашњака. Ту су се у летње вечери окупљали чобани око ватре седећи на трношцима или на слами.

— Никома ни речи. Тајна мора да буде потпуна јер ако случајно допре до ушију децка из Шазила весеље ће пропасти. Чујеш ли, Фиголет... ти имаш рођака тамо. Тешко теби ако се усудиш...

Леон пружи руку и пљуну на земљу да би дао више важности својој заклетви и рече: — Тиро, кунем се...

Дечаци у Доњем Млину нису волели другове у Шазили, селу са друге стране падине. А ни они њих.

Тај сукоб се вукао генерацијама. Још из времена када су људи из Шазила служили у гарди Виктора Амедеа, краља Сардиније а они из Доњег Млина у војсци Луја XIV, краља Француске. Понекад су свађе имале и оправданих разлога: после њих се месецима људи нису поздрављали, дурили се једни на друге, и остајали у дну својих равница. А онда једног дана без икаквог повода бацали су једни другима увреде у лице, пели се на врх своје падине и — плас-плус, чупали се за ко се. Све се завршавало са неколико помодрица на оку и неколико помодрица на оку, а онда је свако хватао пут за своје село.

Између дечака се догађало исто. Скромна чобанска колиба представљала је у очима и једних и других високо симболично место — кинески зид који их је делио али где су се и сусретали да би поделили мегдан. Последњег летњег распушта ситуација је била мирна.

За дечаке из Доњег Млина славље у колиби значајно би победу којом ће моћи после да се хвале. Победу због које ће се они из Шазила распући од муке и зависти.

Враћајући се 27. децембра са пијаци у Сен-Жану Фиголетови из Шазила свратили су да ручају код Фиголетових у Доњем Млину. Леон и његов вршњак — рођак Себастијан почеше да се задиркују:

— Кажу Себастијане, да ли умеш да чуваш тајну?!

— Да би га намамно овај се закле у све на свету:

— Нека ме муња спржи... нека ми... ако...

— Е, онда ево: са Тироом, Кириалом и другима направићемо у колиби код Евека дочек Нове године. Назвали смо га „Славље Алоброжана“. Биће зечева и пастрмки печених на жару и кестења и још које-како.

Исколачених очију као у крокодила Себастијан је радо знало куповао Леонову непрозност.

— Кунеш се да нећеш рећи онима у Шазили. Часна реч?

— Наравно, часна, Леоно. „Гозба Алоброжана“?!

— Понављао је забезекнуто Себастијан и већ није могао да се скраси, пекла га је жеља да отрчи у Шазил. Какву ће бомбу распрснути... Кад им саопшти разјаниће уста.

Леон Фиголет је осетио жалост што је постао издајница и као и сви кривци бојао се казне. Гризла га је сважст, мучила — као да је појео отровне печурке.

Све се догађало вртоглаво брзо. Уочи Нове године кад су се састали пошли су кроз јелову шуму, клизали се по смрзнутом снегу обасјани месечиним и звездама. Брзо су појели пастрмке, тога јутра тек упецане у потоку и залили их опорим вином. Певали су из свег гласа марш Алоброжана очекујући да се зец испече изнад своје постеле од жеравице. Он се руменео, златио као дукат. Нестрпљив већ Франсоа Тиро клекну и поче да дува у суво грање које је пуцкало.

— Помозимо сви! — повика Леон. И сви задуваше али осталоше отворних уста и очију — споља је као чикање до летела прва строфа њиховог марша. За десетак секунди врата се разјанише и банда бесомучника замотаних у шалове, са тојагама у рукама провади у колибу. Њихови образи су се руменели од хо-

да по зими а очи светле као у осветника. Дечаци из Шазила дошли су да поделе мегдан

Као пробужени из сна, један трен само укочени, Доно млинозци осетише како их подузима бес и повикаше:

— Доле Шазил!

— Вама смрт!

Разврсташе се зачас као стари Алоброжани а тојаге се подигоше. Леон се искози Себастијану и запрети:

— Платићеш ми за ово, издајниче!

Наједном глас великог Тироа, глас још непознат, који је дрхтао од узбуђења нареди:

— Доле оружје, дечаци, доле...

У Доњем Млину певала се друга песма. Цело село било је на ногама. Око два сата по-

сле помоћи отац Кириал је случајно приметио да му нема старијег сина Антоана. Као да га је гром погодио. Млађи је одмах признао да је Антоан са „великама“ отишао на весеље у колибу у Евеску. Отац је заредио да буди тек за спале после дочека Нове године родитеље Фиголета, Тироа, Декуа и Шастела.

Спремајући се да пођу они су гунђали, грдили, кргли а мајке, узнемирени, неспокојно су гледале како у јеловој шуми жмиркају и ишчежавају фењери њихових мужева. Шта је тој деци наспло да иду чак преко света. Никада мира са њима. Кад верујеш да су у блаженом сну, хоп... треба их тражити на врху брда!

И то још на Нову годину. Идући пртином уједначеним корацима планинаца, док

су им се из ноздрва вили праменови паре, очиви су зачули галаму и одломке песме које је доносио ветар.

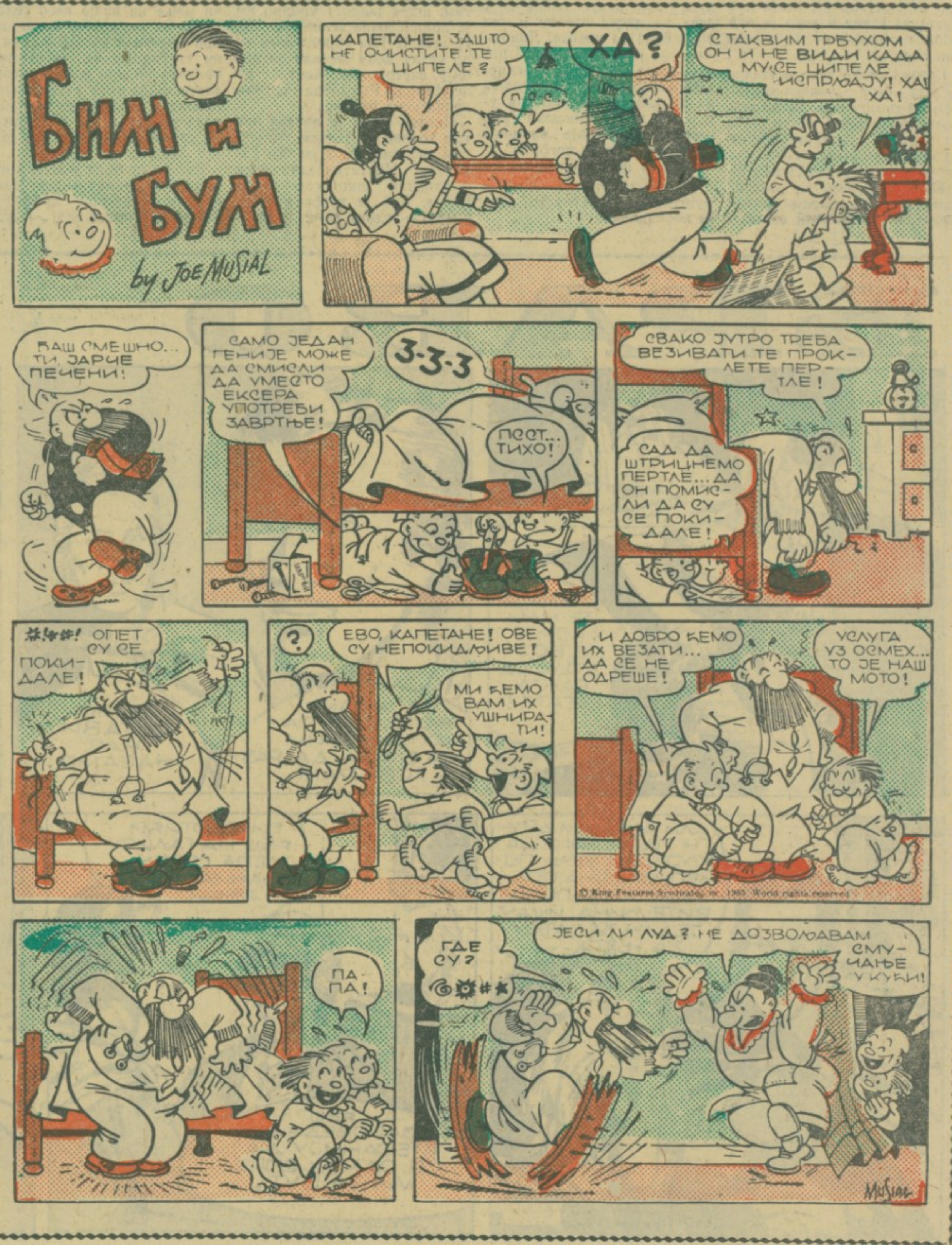
Нису хтели одмах да се одаду. На врху колибе налазила се баца и отац Фиголет предложи да прво провире и виде шта се тамо догађа. Он се попе први а преко њега нагнуше остали и осталоше забезекнути и заглупели. Али... сав бес ишчезе.

У топлој колиби дечаци из Шазила и Доњег Млина братски помешани и распојасани, насмејани, глодали су кости зеца и љуштљиве кестење док су Себастијан и Леон певали песму која је требало да буде „марш Алоброжана“. А велики Тиро је као прави шеф сипао у издубљене јабучке сва коме свој део вина. Био је заиста достојан шеф кад је у-

мео да изговори оне речи мира које су спасле њихово весеље али и означиле нови живот у два села.

— Шта да радимо? — упита отац Кириал а речи су једва прошле кроз грло. Фиголет је дубоко размишљао а Деку се чешкао по глави.

— Па, — рече отац Тиро, — могли бисмо да уђемо код наше деце. Ово се не виђа сваки дан између Доњег Млина и Шазила. Нова година је сада пре свега. Ако им је остала која кап вина могли би смо да попијемо и ми: оно је изврсно, ја га знам, јер је из мога подрума. Гледајте их само какви су угурсузи... како натежу. Неће остати за нас ништа ако још оклевамо.



Људи плаве коже

Забачено у планинама источног Кентакија живи једно племе чији припадници имају кожу плаве боје. Та плава боја, или цијанозис, наследна је физичка особина коју су сви они наследили од свог заједничког француског претка, који се ту настанио 1820. године. Отада су се потомци овог Француза женили и удавали међусобно.

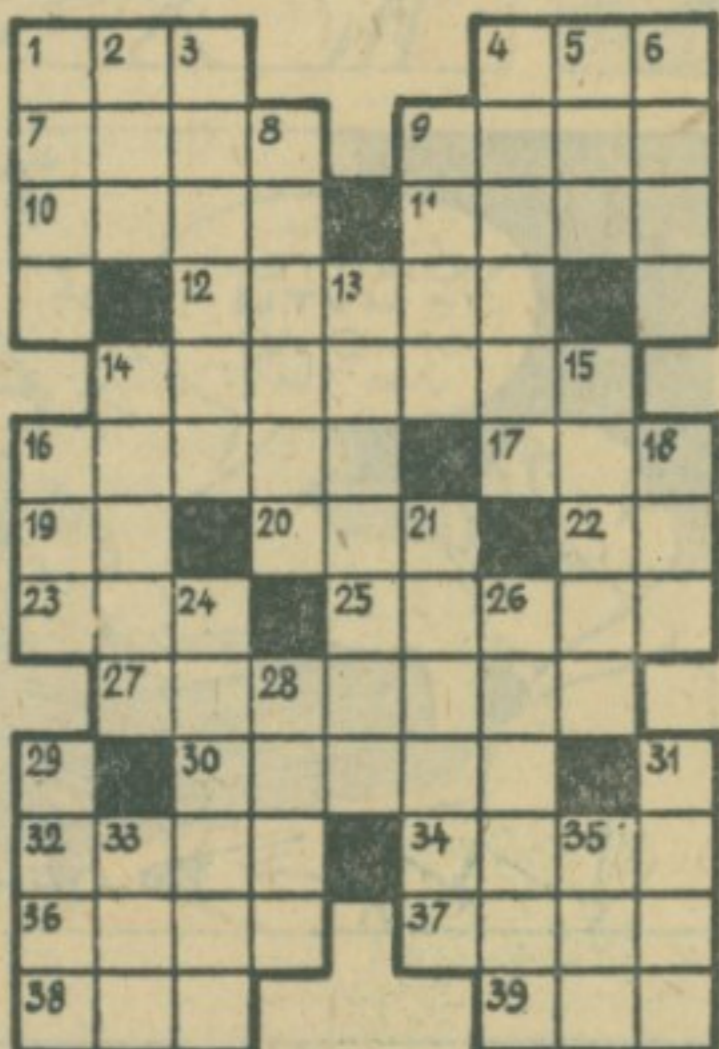
Ови људи су плави због тога што им је крв услед сталног недостатка кисеоника плава уместо да је здраве црвене боје. Наиме, код њих је 20 до 25 процената хемоглобина (хемоглобин је пигмент црвених крвних зрнаца који разноси кисеоник по телу) замењен метемоглобином који не носи кисеоник.

ТЕРМОГРАФ

Амерички лекари помоћу термографа, апарата осетљивог на инфрацрвене зраке, установљавају температуре свих болесника. Овим апаратом такође може да се открију и зоне у човечјем телу са ненормалном температуром што у исто време означава неки тумор, инфекцију или прелом.

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

ВОДОРАВНО: 1) слат, 4) познати енглески аутомобилист, 7) личност из народне поезије, 9) наша атлетска репрезентативка, 10) немачки физиколог (19. в.), 11) дисциплинска казна, 12) творац многих црвених филмова („Вампир“), 14) река у Француској, 15) наш најбољи гимнастичар, 17) врста мача, 19) слово латинице, 20) једно од имена староримског књижевника („О природи ствари“), 22) лична замјеница, 23) главни град на ма суседне државе, 25) алат за веслање, 27) први рудник у средњовековној Србији, 30) младић, 32) део тела, 34) прва жртва ваздухопловства, по легенди, 36) део молекула, 37) наша река, 38) драж, 39) оквир.



УСПРАВНО: 1) ларма, 2) узвик, 3) једна од највећих птица грабливица, 4) врста столице хране, 5) народна игра, 6) француски сликар (19. в.), 8) врста скроба, 9) француски композитор („Фауст“) 13) мушко име 14) француски композитор (19. в.), 15) назив за историју уметности од С. Ренака, 16) врста дрвета, 18) узвик, 21) француски физичар (18. в.), 24) мермер, 26) му-

жељев отац, 28) равница у Војводини, 29) острво на Јадрану, 31) мера за тежину, 33) отац (слов.), 35) узвик.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) пир, 4) инз, 7) завршетак, 10) ила, 11) ако, 12) ма, 13) ода, 15)рт, 16) атом, 18) репа, 20) ара, 21)Ира, 22) Охајо, 25) ада, 27) ата, 29) Енс, 31) загометка, 34) ил, 35) Вар, 36) ај, 37) Јава, 39) гора, 41) Ака, 42) рам.

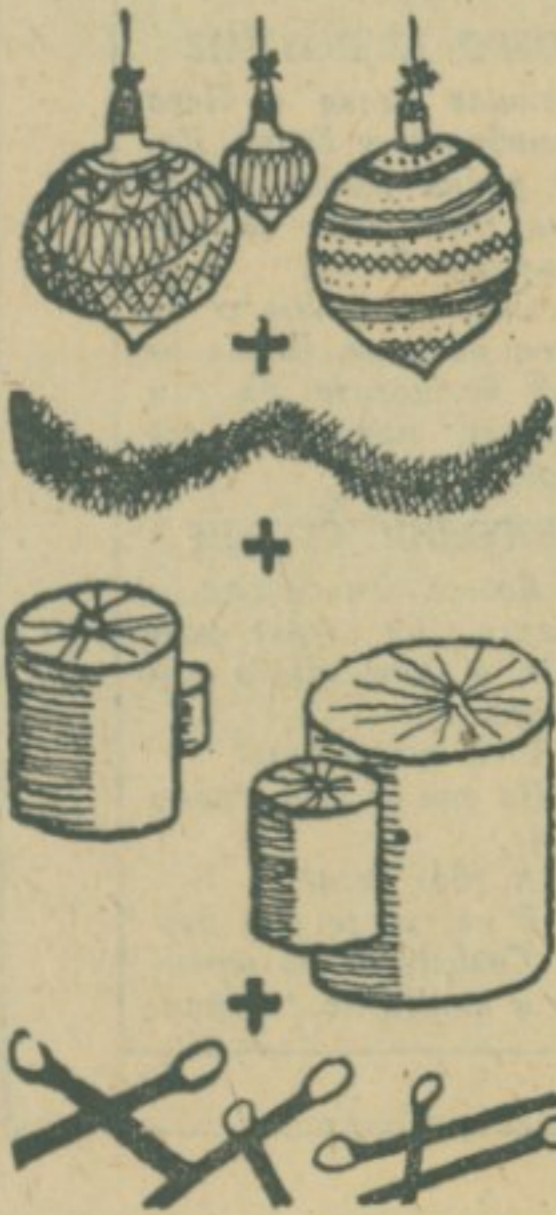
УСПРАВНО: 1) палата, 2) ива, 3) РР, 4) не, 5) Ита, 6) закрпа, 7) зима, 8) Шид, 9) ката, 13) Омаха, 14)арија, 17) оро, 19) Еро, 23) Адана, 24) сталак, 26) Анкара, 27) Азија, 28) аг, 29) ет, 30) сајам, 32) оба, 33) ерг, 38) ВА, 40) ор.

ОПАСНИЈА ОД ПСА

Нека М. Клинкен из Хамбурга недавно је боравила са својим псом у Риму. После дуге шетње хтела је да уђе са њим у аутобус. Како пас није имао корпу, која је иначе обавезна због неколико случајева беснила у Риму, контролор ју је замолио да изађе. Пас је остао миран, али је његова господарица у напету беса, испљувала котрлора и покушала да га уједе. Због изгреда одведена је у полицијску станицу.

НАПРАВИ САМ

ПРОДАВАЦ БАЛОНА



Као што на слици видите продавац има од пинг-понг лоптице — главу, од запушача од плуте — тело, а зрна шибнице су послужила за врат, руке и ноге. На главици (на којој сте претходно нацртали очи, нос и уста) налази се шеширић: пластични затварач са неке тубе, и брада од вате. Ципеле су му два дужа комадића плуте.

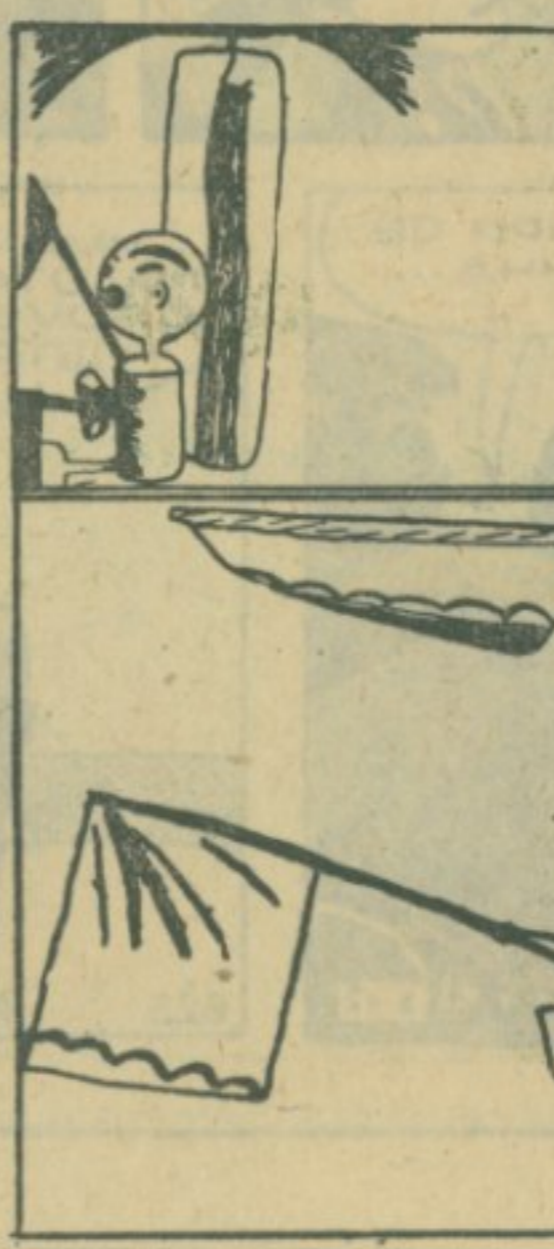
Продавац у руци држи своје балоне — у ствари куглице за јелку сакупљене и повезане тањом жицом и закачене комадом жице дугачким отприлике 20 сантиметара. Та дужа жица је на свом доњем крају савијена и омотана око продавачеве десне руке. Да би се жица боље држала обавијте све то лепљивом траком.

Целу ову „конструкцију“ залепите на кутију од шибнице, наравно претходно обавијену папиром у боји. Да би фигурица изгледала живописније, сваки део тела обојите другом бојом. Малог продавца можете ставити на јелку или начинити више њих и декорисати њима собу.

Приближавају се новогодишњи празници а са њима и тако драго кићење јелке. Да бисмо је окитили лепо а да при том не потрошимо и пуно новца, покушајмо да сами направимо две фигурице.



ЛЕТЕЋИ ЧОВЕК



И за ову фигурицу ћете употребити пинг-понг лоптицу, запушач од плуте и шибнице. Горња елиса начињена је као две „лопатице“ од бристола папира величине 16x5 см причвршћене на штапиће од ивиног дрвета дугачке 35 см. Елиса се држи на подупирачу од жице 15x4 см којим је доле прободен човечуљак. Један сноп изувијане гумице окачен је на врху о малу кукицу причвршћену за горњи штапић. Заставице које човечуљак држи начињене су такође од бристола папира 7x8 см и свака је залепљена на гранчицу дугачку 18 см. Оне су у ствари и стабилизатори. Да би човечуљак летео треба ставити што дужи сноп гумица.

Јесће ли већ чули да...

... целулодна пинг-понг лоптица лети брзином од 180 километра на час, а перо за



бедминтон брзином од 240 километара.

... пошто је читао да су се робови у намери да забаве свога краља, спуштали са велике висине помоћу сунцобрана, неки Ленорман се спустио са опсерваторијске куле у Монтељеу у Француској 1783. године држећи у руци сунцобран чије су жице биле узимама привезане за дршку. Овај Ленорманов скок се сматра за један од првих падобранских скокова.

... рекорд 103-годишњег Француза М. Дегор неа ће свакако тешко ко потући: у службу на железници је ступио

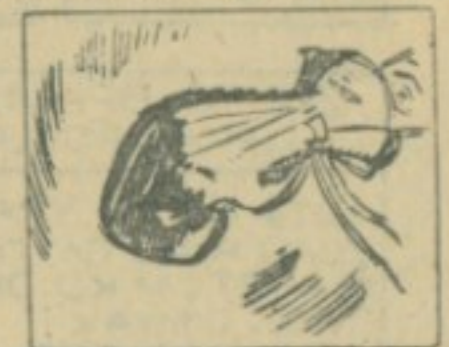


1871. године а пензионисан је 1912. године што значи да је већ 51. годину пензионер.

... према извештају светске организације здравља Израел држи светски рекорд у броју апотека: 11 на 1000 становника.

... морска ластва се среће скоро на свим обаалама, а нарочито на атлантској. Гнездо прави у рупама високих стена дуж морске обале. Брдска ластва је већ раста од обичне, ле ти теже а стомак јој је сивији. Налази се у Алпима, Јури и Пиринејима и још неким пределима у Европи.

... брзина кретања боксерског ударца до-



стиже 50 километара на час.

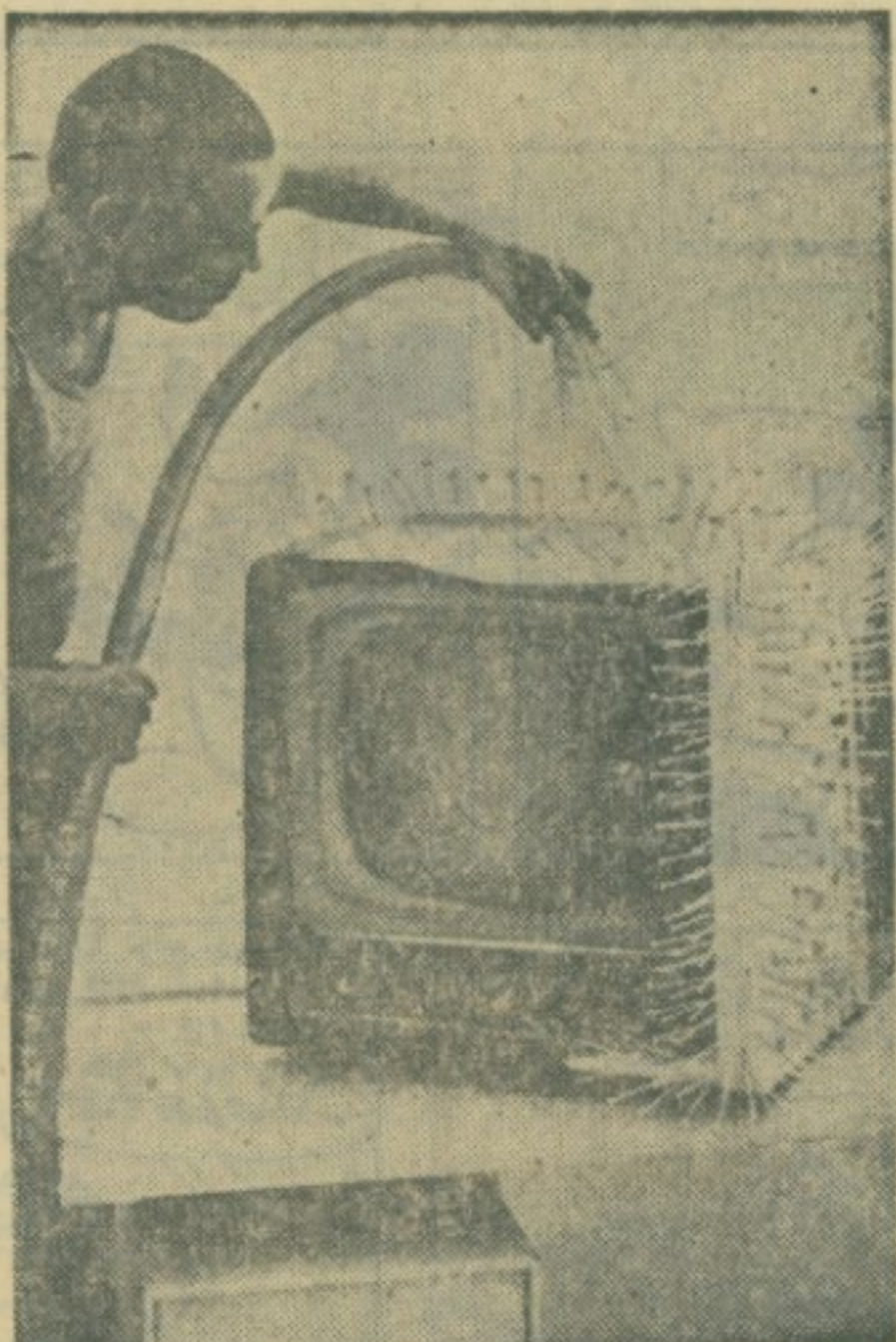
... топовском зрну тешком 7,5 килограма може се дати брзина од 86 километара на час.

... амерички брод „Есекс“ ловио је новембра 1820. године китове у јужним морима. Сви су чамци били спуштени у море кад се један огромни кит, привлачећи се између барки, устремио на сам брод: поломио му кобилицу и изазвао огроман талас који га је и потопио. Изненађени рибари у својим чамцима лутали су месец дана док су успели да се спасу.

... мотор једне балистичке ракете развија



већу енергију но што су је имале све машине почетком 19. века заједно.



Поплава ексера

Гинтер Икер из Диселдорфа преображава помоћу ексера обичне комаде намештаја у „уметничка дела“. Изложба у Франкфурту на којој су приказани овако самовољно украшени делови намештаја зове се „поплава ексера“. Икер забада ексере у телевизијске апарате, ормане, столове и столице и тако ексерима „као елементом за уобличавање“ поплавља унутрашњост стана.



ТУ ЈЕ СВЕ ЗА БОРБУ С ВИКОВИМА — И ПЛАШТ И РОГОВИ

Нови спорт у Енглеској: борба с „биковима“ на ливади

Енглези су одувек показивали одвратност према крвавој игри кориди — а баш овде она данас има све више присталица. Да би поправио „лажне“ појмове о овом спорту вајар Џори Ерик основао је у Лондону Таурино-клуб. Овде могу чланови и присталице тог „окружног спорта“ да се вежбају у уметности борбе с биковима. Додуше: крв не тече. Храброст се испољава на други начин — чланови клуба наизменично представљају тореадора и бика. Док „тореадор“ витла плаштом, члан

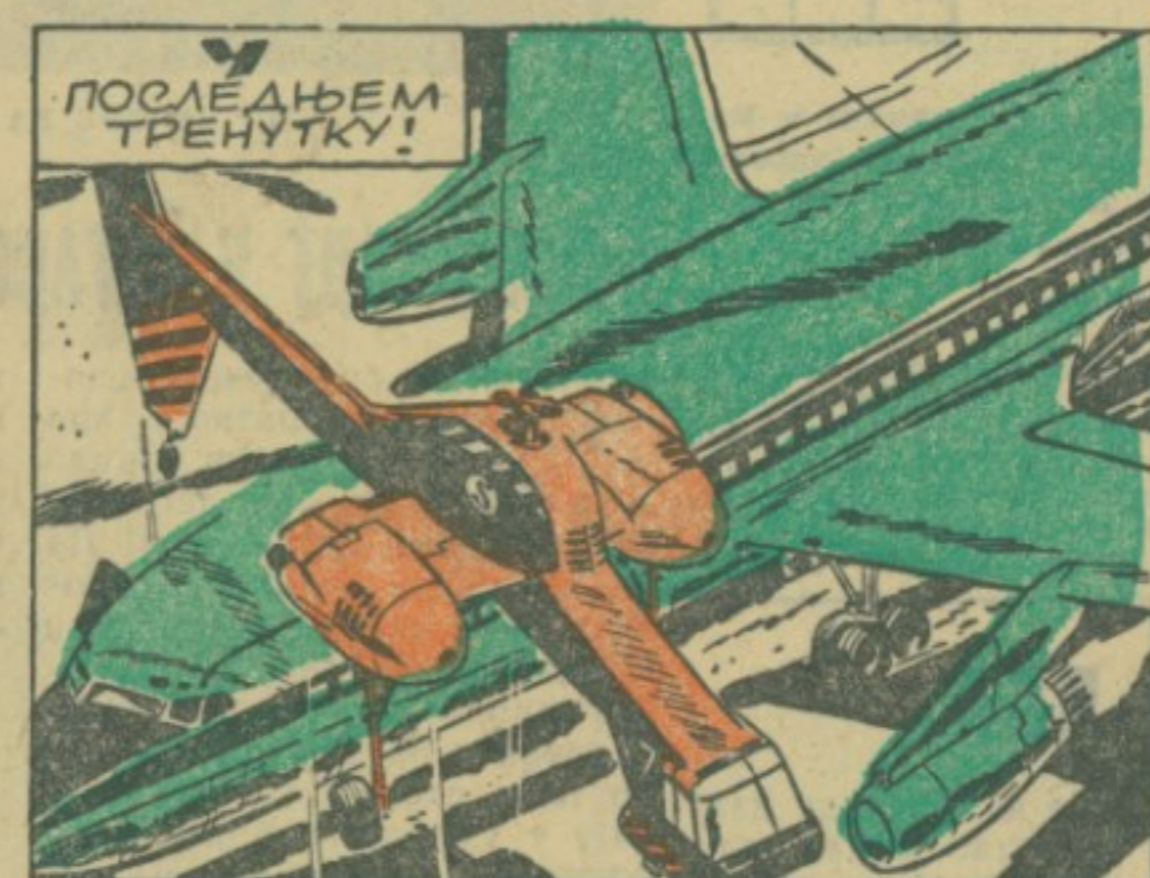
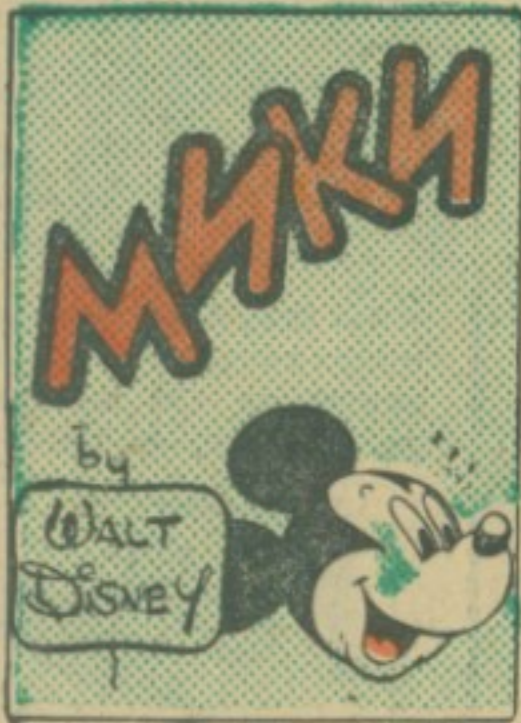
који је „бик“ нема ништа друго да чини него да гледа крволочним погледом и да непрекидно кидише сјајно углачаним роговима на црвену мараму.

Ерик се нада да ће оживети интересовање за борбу с биковима у Енглеској — јер још досад није било несрећних случајева.

Тачно према њима

Да би окулисти из Бронкса и Квина, познатих њујоршких квартава, подстакли омладину да испита своје чуло вида заменили су азбуку великих и малих слова силуета

ма, од највећих до најмањих, познатих певача и цез музичара Реј Чарлса, Нат Кинг Кола, Елвиса Прислија и других.



Ква-Ква!

Увешује Паја Патак

ДИВНА ИДЕЈА

Паја је постао страстан филателиста и ни о чему другом не мисли. Пата сва узнемирана због тога оде лекару да се посаветује.
— Докторе, мој Паја само мисли на марке.
— Драга госпа Пато, па то није ништа чудно, и ја их волим.
— Али он их тражи од свих наших пријатеља и познаника — узнемирено прича она.
— И ја, — каже лекар — уосталом то раде сви колекционари.
— Али, што је најгоре, он иде чак и у конзулате да би их и тамо тражио — љути се Пата све више.
— Е, видите, ја то не радим, али то је изванредна идеја — усхићено прихвати доктор.

ДОБРО ЈЕ ПОЗНАЈЕ

Отишла Белка и Пата аутомобилом у Грчку. Испред руина једног старог храма Пата хоће да фотографише Белку.
— Сачекај молим те да изађем из кола. Шила ће иначе помислити да сам у судару порушила ове стубове.

НЕЗГОДНИ СУСЕДИ

— Дошла сам да вам се појалим на наше нове суседе — каже Пата настојници.
— Шта су урадили?
— Па они се непрекидно свађају.
— А због чега?
— Е па, то је оно најгоре. Свађају се на ипанском и ништа не разумеју.